

Alkotmánybíróság

Ügyszám: IV/1236/2019.

Tárgy: Fenti ügyszámú alkotmányjogi panasz kiegészítése és egységes szerkezetbe foglalása.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírottak (név: [REDACTED])

és név: [REDACTED]

[REDACTED] a mai napon, az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény 26.§ (1) bekezdése és 27. §-a alapján az alábbi egységes szerkezetbe foglalt, kiegészítésekkel és adatpontosításokkal módosított

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/ 0 1 2 3 6 - 4 / 2019	
Érkezett: 2019 AUG 08.	
Peldány:	Kezelőiroda:
Melléklet:	

alkotmányjogi panaszt

terjesztjük elő.

1. Az Abtv. 27.§-a szerint:

Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Kfv.III.37.722/2019/2. számú végzésére is kiterjedően a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 44.K.28.021/2018/23. számú ítéletének alaptörvény-ellenességét és az Abtv. 43.§-ának megfelelően az(ok)at semmisítse meg.

2. Az Abtv. 26.§ (1) bekezdése szerint:

Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a 2017. évi I. törvény (Kp.) 99.§ (1) bekezdése, 118.§ (1) bekezdése alaptörvény-ellenességét, és az(oka)t az Abtv. 41. § (1) bekezdése alapján semmisítse meg, továbbá állapítsa meg a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Kfv.III.37.722/2019/2. számú végzésére is kiterjedően a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 44.K.28.021/2018/23. számú ítéletének rendes jogorvoslati lehetőséget kizáró rendelkezésének alaptörvény-ellenességét és az Abtv. 43.§-ának megfelelően az(ok)at semmisítse meg.

Kérelmünk indokolásaként az alábbiakat adjuk elő:

1) Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

a) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése, a jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Ügyünk, illetve az ügyünk kapcsán megnyilvánuló jogi környezet, jogalkalmazói gyakorlat, továbbá a jogsértő bírósági döntések elleni jogorvoslat hiánya az állampolgár alapvető közösségi-erkölcsi értékrendjét, a jogkövető magatartás igazságába, a demokratikus jog- és intézményrendszer szakmai és erkölcsi fedhetetlenségébe, az állam állampolgárt szolgáló és nem elnyomó szakmai és morális elkötelezettségébe vetett hitét érinti, illetve ingatja meg azáltal, hogy az egyén alapvető fontosságú jogait sérti, jogorvoslat hiányában azok érvényesítését ellehetetleníti.

Meggyőződésünk szerint ügyünk nem egyedi eset, várhatóan mások is kerültek, kerülni fognak hasonló, méltánytalanul nehéz és kiszolgáltatott jogi helyzetbe.

Jóhiszemű és jogkövető magatartásunk ellenére – hangsúlyozzuk, jogkövető magatartásunk ellenére –, estünk áldozatul az államigazgatási szervek egymásnak ellentmondó döntéseinek, valamint azon jogi környezetnek, amely kizárja a jogsértő bírói ítélet elleni rendes jogorvoslati lehetőséget.

Mind az építésrendészeti eljárásban érintett I-II. fokú hatóságok, mind a panaszolt bírói döntés, pusztán a beépítettségi állapot deklarálásával, az ügy releváns részleteinek, az ügyben érintett valamennyi „szereplő” magatartásának, felelősségének érdemi vizsgálata nélkül mondtak erkölcsi ítéletet felettünk, különös figyelemmel az építési tevékenységet megelőző önkormányzati hatósági eljárásra, a polgármester érdemi határozatára, amely kifejezetten nyilatkozott az előtető HÉSZ-nek való megfeleléséről és jóváhagyta az előtető terv szerinti megépítését.

Mindezek, továbbá tényszerűen jóhiszemű és jogkövető magatartásunk ellenére, a „tudomással kellett bírniuk” fordulat szerinti kijelentéseikkel szinte szándékos jogsértéssel rágalmaztak meg bennünket, súlyosan sértve ezzel önbecsülésünket, méltóságunkat.

A tulajdonunkat érintő bontási kötelezés szakmaiatlansága is tényszerűen nyilvánvaló és túlzó, a magántulajdon esetében kötelező „szükségesség-arányosság” tesztjét is nélkülözi, súlyosan sértve ezzel a tulajdonhoz való jogunkat is.

A közigazgatási rendes bírósági ügyszak egyszintű, a bírói döntés kizárta a fellebbezési lehetőséget, ezáltal a 44.K.28.021/2018/23. számú bírói ítélet jogszerűségi vizsgálata rendes jogorvoslati eljárás keretében nem valósulhatott meg, illetve a bírósági keretrendszerben az elsőfokú bírói döntést illetően a rendes jogorvoslathoz való alkotmányos jogunk érvényesítése teljesen ellehetetlenült.

A Kúria Kfv.III.37.722/2019/2. számú visszautasító végzése által - a rendes jogorvoslati lehetőség kizárásán túl - a rendkívüli jogorvoslati lehetőség útján sem tudunk az elsőfokú bírói döntés ellen az Alaptörvény által deklarált jogorvoslathoz való alapjogunkkal élni.

2015-ben a tulajdonukat képező, fenti címen jelölt családi házunk nyitott teraszának egy része fölé előtető építését határoztuk el.

Mint egyszerű, egyéb szakterületen ténykedő állampolgárok, természetes módon nem ismertük, nem is ismerhettük a vonatkozó építési jogszabályokat, ezért elképzelésünkkel a [REDACTED] Polgármesteri Hivatalához fordultunk.

Az építmény jogszerű megvalósításának érdekében a Polgármesteri Hivatal településképi bejelentési eljárás lefolytatását rendelte el, tartotta szükségesnek, az ehhez szükséges terveket, dokumentumokat rendben benyújtottuk, magunkat az ügyünkben eljáró [REDACTED] Polgármesteri Hivatal – mint önkormányzati hatóság - iránymutatásaira, előírásaira bíztuk.

Itt hangsúlyozzuk, hogy amint már utaltunk rá, mint egyszerű, átlagos állampolgárok nem ismertük, nem is ismerhettük az OTÉK. és egyéb építésügyi jogszabályokat – ezért fordultunk az illetékes önkormányzati hatósághoz –, így ezen természetes okból annak sem voltunk tudatában, hogy az előtető, bizonyos körülmények között növelni fogja a beépítettséget.

Hangsúlyozzuk azt is, hogy kizárólag az önkormányzati hatóság településképi bejelentési eljárása volt az egyetlen hatósági engedélyezési forma, építésügyi hatósági engedélyezési eljárás lefolytatását az építési tevékenység jellege miatt a jogszabályi környezet nem tett/tesz lehetővé, egyéb választási lehetőségünk tehát ebben nem volt.

[REDACTED] Polgármestere a 3804-2/2015. számú érdemi határozatában deklarálta, hogy a tervezett építmény állapot megfelel a HÉSZ előírásainak, az előtetőt hat hónapon belül megépíthetjük, a tervrajzokat az „ENGEDÉLYEZVE” bélyegző által hitelesítette.

Az előtetőt az előírt határidőn belül, a jogerős határozat előírásait és a tervdokumentációt mindenben betartva megvalósítottuk.

Az elkészült építményt az önkormányzati hatóság helyszíni szemlén ellenőrizte, mindent rendben talált (3804-4/2015. számú hatósági irat).

2018. január 11-én a Pest Megyei Kormányhivatal Gödöllői Járási Hivatala Építésügyi Osztály - lakossági bejelentés alapján – fotókat készített az előtetőről és hivatalból építésrendészeti eljárást indított ellenünk.

2018. május 23-án kaptuk kézhez az építésrendészeti eljárás megindításáról szóló értesítést (PE-07/EP/00113-17/2018.), valamint *ugyanezen a napon* az eljárás érdemében hozott, PE-07/EP/00113-18/2018. számú elsőfokú határozatot. Az I. fokú hatóság az ingatlan beépítettségének és a 25%-os övezeti előírás – általa meg nem határozott mértékű - eltérése miatt, teljesen figyelmen kívül hagyva az önkormányzati hatóság eljárását és jogerős érdemi határozatát valamint a valós állapot és a jóváhagyott tervek egyezőségét, az alábbi bontási kötelezést írta elő:

„...lakosokat kötelezem, hogy a közös tulajdonban lévő [REDACTED] hrsz-ú ingatlanon meglévő lakóépület részben fedett terasza feletti tetőt oly mértékben bontsák vissza, hogy annak épület falaitól mért vízszintes vetülete minden irányban 1,50 m legyen. A bontás érinti az alátámasztó oszlopokat is.”

2018. május 31-én kelt fellebbezésünket követően, a Pest Megyei Kormányhivatal Hatósági Főosztály Építésügyi Osztály - mint II. fokú hatóság -, a 2018. július 04-én kelt, PE/EH00547-2/2018. számú határozatában az elsőfokú döntést helybenhagyta.

2018. július 26-án terjesztettük elő a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság Közigazgatási Szakágán bírósági jogorvoslati kérelmünket a Pest Megyei Kormányhivatal Hatósági Főosztály Építésügyi Osztály (1052 Budapest, Városház u. 7.) kérelmezett ellen, a Pest Megyei Kormányhivatal Gödöllői Járási Hivatala Építésügyi Osztály (2100 Gödöllő, Kotlán S. u. 3.) PE-07/EP/00113-18/2018. számú, 2018. május 17-én kelt határozata ellen, a 2018. május 31-én kelt

fellebbezésünk alapján lefolytatott II. fokú hatósági eljárásban a Pest Megyei Kormányhivatal Hatósági Főosztály Építésügyi Osztály PE/EH00547-2/2018. számú, 2018. július 04-én kelt határozata ellen.

Megjegyezzük, hogy mind a közigazgatási eljárások, mind a bírósági jogorvoslati eljárás során jogi képviselő nélkül jártunk el.

A bírósági jogorvoslati kérelmünkben kértük a másodfokú határozat megsemmisítését valamint az építésrendészeti eljárás megszüntetését, továbbá a közigazgatási eljárások során kárunkra elkövetett eljárás jogi és anyagi jogi jogsértések megállapítását.

Továbbá azonnali jogvédelem keretében kértük a közigazgatási határozat végrehajtásának felfüggesztését, melynek a bíróság helyt adott.

Bírósági jogorvoslati kérelmünk indokolásában és azt kiegészítő további beadványainkban az alábbiakat terjesztettük elő:

1. A hatóságok érvelésük során tévesen kérték számon rajtunk a „*településfejlesztési koncepcióról, az integrált településfejlesztési stratégiáról és a településrendezési eszközökről, valamint egyes településrendezési sajátos jogintézményekről*” szóló 314/2012. (XI. 8.) Korm. rendelet., és „*az országos településrendezési és építési követelményekről*” szóló 253/1997. (XII. 20.) Korm. rendelet (OTÉK) Fogalom meghatározások 114. pontja” ismeretét (elsőfokú határozat 3. oldal).

Nyilvánvaló, hogy az ilyen mélységű építésjogi ismeretek nem várhatók el egy állampolgártól, azok ismeretének hiánya számára fel nem róható különös tekintettel arra, hogy ügyével a jog szerint egyetlen illetékes és „igénybe vehető” hatósághoz, az önkormányzati hatósághoz fordult, magatartását tehát az önkormányzati hatóság érdemi döntésében megfogalmazott normákhoz kell igazítania, magatartásának megítélésekor kizárólag ezen normák betartását kell vizsgálni, lehet számon kérni.

Hivatkoztunk a 2013. évi V. tv. Első Könyv bevezető rendelkezések 1:4.§ [Az elvárható magatartás elve. Felróhatóság] 1). pontjára:

„*Ha e törvény eltérő követelményt nem támaszt, a polgári jogi viszonyokban úgy kell eljárni, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.*”

Ügyünkben úgy jártunk el, ahogyan az elvárható, minden olyan eljárási tevékenységet elvégeztünk, amelyet a jogszabályok előírtak és lehetővé tettek, mindenben betartottuk a polgármester érdemi határozatát, semmiben nem tértünk el az engedélyezett tervektől.

2. A hatóságok érvelésük során tévesen értelmezték a polgármester 3804-2/2015. számú érdemi határozatának alábbi mondatait is:

- „*Az építési tevékenység során az egyéb jogszabályokban foglalt előírásokat be kell tartani.*”

A hatóságok állításával szemben a mondat tényszerűen nem tartalmazza sem az OTÉK., sem az Étv. jogszabályokra utalást. A mondat értelmezése az állampolgár, azaz a norma címzettje számára nem is lehet más, mint a gyakorlati, kivitelezési munkával kapcsolatos általános előírások köre (balesetvédelmi előírások, a munkavégzés szakmai, biztonságtechnikai előírásai stb.).

Minden más értelmezés ellentétes a Jat. 2.§ (1) bekezdésben megfogalmazott normavilágosság elvével.

Ekörben hivatkoztunk továbbá az Étv. Fogalommeghatározások 2. § 36. pontjára:

„*Építési tevékenység: építmény, építményrész, épületgyűttes megépítése, átalakítása, bővítése, felújítása, helyreállítása, korszerűsítése, karbantartása, javítása, lebontása, elmozdítása érdekében végzett építési-szerelési vagy bontási munka végzése.*”

- „*A bejelentés nyilvántartásba vétele nem mentesíti a kérelmezőt az építéssel kapcsolatosan esetleg szükséges más hatósági engedélyek megszerzésének kötelezettsége alól.*”

A hatóságok állításával szemben a mondat nem építésügyi hatósági engedély beszerzését jelenti, miután a 312/2012. (XI.8.) Korm. rendelet 17.§ (1/a) bekezdése, valamint az 1. sz. melléklet 5. pontja értelmében az előtető építéséhez építésügyi hatósági engedély beszerzésére nincs jogi lehetőség.

3. A hatóságok érvelésének utolsó eleme az alábbi kijelentés volt: „*A településképi határozat nem hatalmazhatja fel az Építetőt egy szabálytalan állapot megvalósítására*”.
Rámutattunk, hogy nem szabálytalan építési tevékenységet, hanem élve az önkormányzati hatóság érdemi döntéséből fakadó jogérvényesítési jogunkkal, egy jogerősen jóváhagyott építési tevékenységet végeztünk. Miután arra vonatkozó információt a polgármester határozata nem tartalmazott, amely szerint bármilyen szempontból esetleg korlátozott lett volna joghatásában a polgármester jogerős érdemi határozata, továbbá miután természetes módon olyan építésjogi ismereteknek sem vagyunk, nem lehetünk birtokában, amelyekre támaszkodva elvárható lenne, hogy kontrolláljuk, netán felülbíráljuk a polgármester felelős határozatát, ekörben mulasztás, felelősség, jogkövetkezmény irányunkban nem vethető fel.
Alapvetően irreális elvárás lenne egy állampolgárral szemben, hogy egy jóváhagyó hatósági döntés birtokában ne a megszerzett jog érvényesítésén, hanem annak megkérdőjelezésén munkálkodjon.
Hangsúlyoztuk továbbá, hogy a Polgármester 3804-2/2015. számú érdemi határozatában kifejezetten nyilatkozott arról, hogy az építmény megfelel a HÉSZ előírásainak, jelesül a 30.§-nak is - amely a 25%-os beépítettségű százalékokat is tartalmazza - továbbá kifejezetten kijelenti, hogy az építmény hat hónapon belül megépíthető.
Mindezen tények okán amennyiben a folyamat során a beépítettség kérdésében nem kívánatos állapot állt elő, abban kizárólag az eljárást lefolytató önkormányzati hatóság érintettsége, felelőssége állapítható meg.
4. Hangsúlyoztuk, hogy az ügyben a Polgármesteri hivatal, mint a településképi bejelentési eljárásban illetékes hatóságként eljáró önkormányzati hatóság egyrészt eljár akkor, amikor engedélyezte az építési tevékenységet, másrészt eljár akkor, amikor ellenőrizte és megállapította annak szabályszerűségét.
Hivatkoztunk a 2016. évi CL. törvény 47.§ 1) f) bekezdésére: „*A hatóság az eljárást megszünteti, ha a hatóság megállapítja, hogy az ügyben más hatóság már eljár...*”
Álláspontunk szerint az I. fokú hatóság ún. eljárás jogi hibát vétett, amikor felismerve az általunk benyújtott dokumentumok alapján, hogy önkormányzati hatósági eljárási kontroll alatt végeztük építési tevékenységünket, az eljárást nem szüntette meg. Későbbi kiegészítő beadványainkban (2018. szeptember 24-i és 2018. október 20-i beadványaink) részletesen kifejtettük, hogy a jogállamiság, jogbiztonság jegyében az építésrendészeti eljárás megszüntetése, az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése, az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdése, az Alkotmánybíróság ABH 1992, 11/1992. (III. 5.). számú határozata, továbbá közvetve az Ákr. 123.§ (2) bekezdése értelmében is a hatóságok jogszabályi kötelezettsége lett volna.
5. Kiemeltük, hogy a bejelentő állampolgár bejelentésében nem jelölt meg személyes jogsérelmet, így jelen ügyben a bejelentő nem lehet ügyfél, illetve nem merül fel olyan alapvető jog, mely indokolná saját alapvető jogaink, vagy jogkövető, jóhiszemű magatartásunk valamint az önkormányzati hatóság érdemi döntése által szerzett alanyi jogunk korlátozását.
Rámutattunk arra is, hogy bejelentő állampolgár nem is jelölhetett volna meg személyes jogsérelmet, miután az előtető teljes terjedelmében építési helyen belül található, szabályos építményrész, önkormányzati hatóság által jóváhagyott tervek szerint valósult meg.
Ekörben keresetlevelünkben és későbbi kiegészítő beadványainkban (2019. február 25-i beadványunk) hivatkoztunk az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésére, az ügyféli jogállást érintő Ákr. 35.§ (1) bekezdés a) pontjára, valamint az Ákr. 10.§ (1) bekezdésére.
6. Hangsúlyoztuk, hogy a kötelezés nemcsak azért jogsértő, mert a kialakult helyzetért minket felelősség nem terhelhet, továbbá nincs semmilyen külső alapjogi érdek, mely *szükségszerűen* indokolná a tulajdonhoz való jogunk korlátozását, hanem azért is, mert a kötelezés több szempontból túlzó, az elérni kívánt célon *aránytalanul* túlterjeszkedő, továbbá olyan épületrészek bontását is eredményezné, melyek a lakóház eredeti építési és használatbavételi engedélyével, a lakóház megépítésekor valósultak meg:
 - Az Étv. „Fogalommeghatározások 2. § 10. pontja, Épület” fogalma és az OTÉK) 1. számú melléklet „Fogalommeghatározások 114. pontja, Telek beépített területe” fogalma alapján levezettük, hogy a hatósági kötelezésben megjelenő „szabályosság”, azaz a beépítettség csökkentésének célja a lefedettség egyszerű csökkentésével is elérhető, ezért aránytalan, túlzó a teljes építményszerkezet, tartóoszlopok bontását is

elrendelő kötelezés. Álláspontunk szerint a magántulajdonhoz való jog korlátozásakor minden esetben el kell végezni az ún. szükségességi/arányossági tesztet, amennyiben pedig a korlátozás, azaz a „szükségesség” elkerülhetetlen (mi ezt is vitatjuk), akkor pedig az elérni kívánt célt kielégítő „minimális korlátozás” elvének kell érvényesülnie. A hatóságok aránytalanul túlzó kötelezése nem felel meg a szükségesség/arányosság alapelvének.

- 2018. december 07-én kelt kiegészítő beadványunk 1. pontjában hangsúlyosan felhívtuk a figyelmet arra, hogy a kötelezés olyan épületrészek bontását is eredményezné, melyek a lakóház eredeti építési és használatbavételi engedélyével, a lakóház megépítésekor valósultak meg. Ennek oka az, hogy a kötelezés felületes módon nem veszi figyelembe, hogy vannak olyan érintett tetőrészek, ahol a terveknek megfelelően, már a lakóház eredeti tetőkinyúlása is meghaladja az épület falától mérhető 1,5 m-es távolságot, a kötelezés azonban kitétel nélkül, kategorikusan 1,5 m-es tetőkinyúlást ír elő. Eredeti építési tervdokumentációval, metszeti és nézeti képekkel bizonyítottuk állításunkat, nyomtatékkal felhívtuk a figyelmet, hogy ekörben a hatósági kötelezés súlyosan sérti a jogállamiságot, a tisztességes eljáráshoz és természetesen a magántulajdonhoz való jogunkat.
7. Keresetlevelünkben, majd kiegészítő beadványainkban (2018. szeptember 24-i, 2018. október 20-i, 2019. február 25-i beadványaink) terjedelmesen, Alaptörvényi rendelkezésekre, több Alkotmánybírósági határozatra, Kúria által hozott döntésre hivatkozással, idézéssel bizonyítottuk, hogy a hatóságok megsértették azon kötelezettségüket, hogy az alanyi alapjogok érvényesülését, az alanyi igényektől függetlenül is vizsgálniuk és lehetőség szerint érvényesíteniük kell.
- Az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésre hivatkozással, valamint a bizonyítottan jóhiszemű, jogkövető magatartásunkból valamint az önkormányzati hatóság jogerős érdemi döntése által szerzett jogunkat, mint „jóhiszeműen szerzett és gyakorolt” alanyi jogunkat a hatóságoknak tiszteletben kellett volna tartaniuk, az eljárást meg kellett volna szüntetniük.
- Hivatkoztunk az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésére, mely egyértelműen előírja az alapjogok korlátozási lehetőségének határait, a hatósági eljárás és kötelezés azonban durván megsértette több alkotmányos alapjogunkat.
- Rámutattunk a jogbiztonságból fakadó, az állam, az állami intézmények, közigazgatási szervek eljárási ténykedésével szemben támasztott garanciális követelményekre illetve esetünkben azok súlyos megsértésére:

- ABH 1992, 11/1992. (III. 5.): „A jogbiztonság - többek között - megköveteli a megszerzett jogok védelmét, a teljesedésbe ment, vagy egyébként véglegesen lezárt jogviszonyok érintetlenül hagyását, illetve a múltban keletkezett, tartós jogviszonyok megváltoztathatóságának alkotmányos szabályokkal való korlátozását.”
- ABH 1992, 11/1992. (III. 5.) AB határozat: „A jogállamiság és jogbiztonság elvéből fakadnak az eljárási garanciák. Ezek alapvető jelentőségűek az egyes jogintézmények működésének kiszámíthatósága szempontjából.”
- (ABH 1992, 11/1992. (III. 5.) AB határozat): „A jogbiztonság - az Alkotmánybíróság értelmezésében – az államtól és elsősorban a jogalkotótól azt várja el, hogy a jog egésze, egyes részterületei, és egyes szabályai is világosak, egyértelműek, hatásukat tekintve kiszámíthatóak és a norma címzettjei számára ... előre láthatóak legyenek.”
- (ABH 1992, 9/1992. (I. 30.) AB határozat): „Vagyis a jogbiztonság nem csupán az egyes normák egyértelműségét követeli meg, de az egyes jogintézmények működésének kiszámíthatóságát is. Ezért alapvetőek a jogbiztonság szempontjából az eljárási garanciák.”
- ABH 1992, 36/1992. (VI. 10.): „Az államnak kötelessége az alanyi alapjogok védelme mellett az egyes szervek működését úgy kiépíteni és fenntartani, hogy azok az alapjogokat – az alanyi igényektől függetlenül is – biztosítsák”.

Hivatkoztunk ekörben a Kúria Kfv.IV.35.038/2014. számú ítéletére, mi szerint: „...az alapvető rendelkezések perben is érvényesíthető jogokat és kötelezettségeket keletkeztetnek. ...a törvényes működés mellett, azzal egyenértékű kötelezettség a közigazgatási szerv számára.”, valamint a Kúria Joggyakorlat-elemző Csoportjának 2016.El.II.JGY.K.1. számú tanulmányára, mi szerint: „Az Alkotmánybíróság az alapjogok fokozott védelméből kiindulva ... alapos és

körültekintő vizsgálódást követel meg, valamint annak előtérbe helyezését, hogy adott alapjog lehetőség szerint gyakorolható legyen.” (192. oldal), továbbá: „Így az olyan ... gyakorlat, amelyben nem érvényesülnek az Alaptörvény rendelkezései, azok figyelmen kívül hagyásával születik döntés, nem felel meg a jogbiztonság követelményének.” (36. oldal).

2019. február 25-i beadványunkban hangsúlyoztuk, hogy az ügyben ellenérdekelt fél nincs, azaz nincs olyan egyéb személy, akinek alapvető jogának érvényesülése indokolná a mi alapjogaink korlátozását, továbbá kiemeltük, hogy a beépítettségben mutatkozó eltérés elhanyagolható, mindössze 0,8%, az előtér egy szabályos, építési helyen lévő építmény, így a bontással okozott kár egyrészt nem *szükségszerű*, másrészt messze *nincs arányban* az elérni kívánt szakirányú jogszabályi céllal.

Utaltunk ekörben az Alaptörvény 28. cikkére, mi szerint: *„Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy azok a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.”*

Fentiek miatt a hatóságok bontási kötelezése hangsúlyosan ellentétes mind a „józan ész”, mind az „erkölcsös” kitételekkel is.

Esetünkben a hatóságok eljárásuk során teljesen figyelmen kívül hagyták fenti alkotmányjogi szempontokat, kötelezettségeket.

8. Felhívtuk a figyelmet arra, hogy az I. fokú hatóság korábban is több eljárás jogi és anyagi jogi hibát vétett kárunkra, véleményünk szerint elfogult velünk szemben. Külön kiemeltük, hogy a bizonyított jogsértésekre tekintettel 2018. március 14-én kértük a Pest Megyei Kormányhivatal Gödöllői Járási Hivatal Vezetőjét, hogy az I. fokú hatóság építésügyi osztály vezetőjét zárja ki ügyünk intézéséből.

Erre a kérelmünkre azonban a Járási Hivatalvezetőtől a mai napig nem kaptunk választ.

Jeleztük, hogy ez súlyosan sérti a tisztességes eljáráshoz való jogunkat, az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdését és az Ákr. 2. § (2) bekezdésének a) és b) pontjait, erre a jogsértésre azonban a II. fokú hatóság sem tért ki határozatában.

A tényszerű, hivatalosan is dokumentált jogsértések azonban megalapozzák az elfogultság tényállását, objektív eljárási magatartás az I. fokú hatóság részéről nem volt valószínűsíthető, így a kizárás elbírálásának kérdése álláspontunk szerint alapvető jelentőségű, alapvető hatással bírt az ügy kimenetelére.

A bíróság keresetünket, kérelmünket 2019. március 18-án kelt, 44.K.28.021/2018/23. számú ítéletében elutasította.

A bíróság ítéleti indokolásában gyakorlatilag megismételte a közigazgatási határozatok, valamint a hatósági védírat lényegi tartalmát, jogszabályi hivatkozásait, új érveket, jogszabályi hivatkozásokat, megállapításokat nem tett, lényegében azonos terjedelemben és jelentéstartalommal szó szerint „osztotta” a hatóságok álláspontját, a bíróság saját meggyőződése nem derült ki, nem nyert bizonyítást:

- a) „...PE/EH/00219-5/2018. számú végzés tartalmazza, hogy sem a hatósággal, sem a hivatal vezetővel szemben nem áll fenn kizárási ok, így az a felperesi megállapítás téves...hogy a hatóság vezetőjével szemben előterjesztett kizárási indítványuk nem került elbírálásra. „
A bírósági ítélet ekörben iratellenes, tárgyi tévedéssel terhes megállapítást tett.
- b) Megállapította, hogy az eljárás során 2018. január 11-e tekinthető a „tudomásra jutás” dátumának.
- c) Megállapította, hogy a bejelentő személyt, nem illették meg ügyféli jogok, többek között a teljes körű tájékoztatás joga, a hatóság ekörben eljárás jogi jogszabálysértést követett el.
- d) „A felperesek tévesen értékelték a 3804-2/2015. számú, településképi bejelentési eljárásban hozott határozatot építési engedélynek, és amely szerzett jogot biztosít részükre.”
A bírósági ítélet megállapítása iratellenes, ilyen állítást soha nem fogalmaztunk meg, hiszen a tevékenység jellegéből adódóan építésügyi hatósági engedély beszerzésére jogi lehetőség sem lenne.
- e) „Mivel a lefedett terasz beletartozik az ingatlan beépítettségébe az OTÉK 114. pontja értelmében az alperesnek az Étv. hivatkozott jogszabályhelyei és a 312/2012. (XI.8). Kormányrendelet értelmében a szabálytalan állapot megszüntetése értelmében bontást, átalakítást kellett elrendelnie.”

A bírósági ítélet ekörben nem vizsgálta, nem tárta fel az ügyben érintettek felelősségének kérdését, nem bizonyította, csak kijelentette személyes felelősségünket.

- f) „...a határozatban foglalt kötelezés a külön építési engedéllyel rendelkező családi házuknak a tetőszerkezetét is érinti, ellenben keresetükben ennek ellenkezőjét emelték ki.”
A bírósági ítélet ekörben iratellenes, okszerűtlen, logikailag téves állítás.
- g) Az alátámasztó oszlopok bontására vonatkozó túlzó kötelezést illetően „A bíróság e körben osztotta az alperes álláspontját, hogy tekintettel arra, hogy a felperesek nem éltek ezen szabályossá tételi lehetőséggel, az alperesi hatóságnak a szerkezet elbontását kellett elrendelnie.”
A bírósági döntés ugyanakkor maga is hivatkozik a 312/2012. (XI.8). Kormányrendelet 67. § (3b) bekezdésére, azaz a bontást megelőzően az átalakítás, szabályossá tétel lehetőségének vizsgálatára vonatkozó hatósági kötelezettségre, ebből mégsem állapította meg a hatósági határozatok jogsértő voltát. A bíróságnak nem tűnt fel továbbá, hogy a hatóságok mindössze két nap eltéréssel hozták meg és postázták számunkra az építésrendészeti eljárás megindításáról szóló értesítésüket, valamint a bontási kötelezést előíró I. fokú határozatukat, amelyeket egy napon, 2018. május 23-án kaptunk kézhez.
Ezen iratbeli tények eleve kizárnak minden olyan mulasztást részünkről, amelyre ekörben mind a közigazgatási hatóságok, mind a bírósági ítélet hivatkozik.

2019. június 03-án terjesztettük elő a Kúriánál - jogi képviselő útján - felülvizsgálati kérelmünket a Pest Megyei Kormányhivatal (1052 Budapest, Városház utca 7.) alperes ellen közigazgatási határozat bírósági jogorvoslatára iránt folyamatban volt perünkben, a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság által hozott 44.K.28.021/2018/23. sorszámú ítélete ellen.

A felülvizsgálati kérelmünkben kértük a T. Kúriát, hogy a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény 121.§-a alapján a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 44.K.28.021/2018/23. sorszámú ítéletének valamennyi rendelkezését, mint jogszabálysértőt és megalapozatlant, a megelőző közigazgatási cselekményekre, azaz a Pest Megyei Kormányhivatal PE/EH00547-2/2018. számú, és a Pest Megyei Kormányhivatal Gödöllői Járási Hivatalának PE-07/EP/00113-18/2018. számú határozataira is kiterjedő hatállyal hatályon kívül helyezni, és az eljárást megszüntetni, vagy az elsőfokon eljáró közigazgatási szervet – ennek hiányában a másodfokú hatóságot vagy az ügyben eljáró bíróságot, a kizárási kérelmünknek való helytadás esetén pedig a kijelölendő új hatóságot – új eljárás lefolytatására kötelezze.

Továbbá felülvizsgálati kérelmünkkel együtt kértük azonnali jogvédelem keretében a bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését is.

Felülvizsgálati kérelmünk indokolásában, a befogadhatóság tárgykörében az alábbiakat terjesztettük elő:

1. Egyrészt álláspontunk szerint a Kp. 118. § (1) bekezdésének b) pontjában írt, a felvetett jogkérdés különleges súlya, illetve társadalmi jelentősége esetünkben megállapítható.
Igaz ez magának az ügynek a jellege és tárgya okán, véleményünk szerint az eljárásban előforduló jogalkalmazási kérdés előfordulási gyakorisága, és ezáltal a kérdésben érintett jogalanyok széles köre megalapozza a kérelmünk befogadhatóságát.
2. Másrészt az ügy érdemére kiható jogszabálysértések vizsgálata a Kp. 118.§ (1) bekezdésének d) pontjában foglaltakat is érinti, az ugyanis a Kúria közzétett ítélezési gyakorlatától eltérő ítéleti rendelkezés miatt is indokolt. A jelen ügyben meghozott bírósági ítélet – a megelőző közigazgatási határozatokkal egyetemben – ugyanis sérti a 20/2017. számú közigazgatási elvi határozatban (EBH) foglaltakat.
Amint arra a továbbiakban részletesen rámutatunk, az ítélet nem felel meg a Pp. 279. § (1) bekezdésében, és a Kp. 78.§ (1)-(2) bekezdéseiben foglalt kívánalmaknak, ugyanis a bíróság bizonyítékértékelése nyilvánvaló logikai hibában szenved, az egyértelműen ésszerűtlen, több esetben iratellenes, és megfelelő indokok hiányában megkérdőjelezhetetlenül önkényes is.
3. Harmadrészt megemlítjük, hogy jelen eljárásban a bírósági ügyszak mindössze egyfokú volt a jogszabályi előírások folytán, ennél fogva a jogszerűség vizsgálatát a fellebbezési fórum hiányában csak a T. Kúria tudja elvégezni.

A Kúria 2019. július 02-án kelt, Kfv.III.37.722/2019/2. számú végzésében a felülvizsgálati kérelmünket a Kp. 118.§ (1) bekezdésre hivatkozva, befogadás, érdemi elbírálás nélkül visszautasította.

Így az elsőfokú bírói döntés ellen alkotmányos jogorvoslati jogunkkal sem rendes jogorvoslat útján, sem rendkívüli jogorvoslat útján – az érdemi elbírálás hiányában - nem élhettünk.

A Kúria a befogadás megtagadásának indokaként az alábbiakat jelölte meg:

1. A felperesek hivatkoztak ugyan az EBH2017.K.20. számú elvi döntésre, amely azonban pusztán a bizonyítékok értékelésére vonatkozó általános szabályokat rögzíti, ezen elvekkel ellentétes jogértelmezést a Kúria nem fedezett fel a jogerős ítéletben.
2. Adott ingatlannal kapcsolatos építésrendészeti eljárás során hozott határozat kapcsán ilyen társadalmi hatást a Kúria nem tartott megállapíthatónak.
3. A Kúria a felülvizsgálati kérelem vizsgálata alapján nem látta indokoltnak az Európai Unió Bíróságának előzetes döntéshozatali eljárása kezdeményezését sem.

b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Akként nyilatkozunk, hogy a közigazgatási eljárásban az I. fokú közigazgatási szerv határozata ellen a fellebbezési jogot kimerítettük, a II. fokú közigazgatási szerv határozata ellen a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon kérelmet terjesztettünk elő, mely kérelmünk tárgyában a bíróság 44.K.28.021/2018/23. számon döntést hozott, döntésében a fellebbezés lehetőségét kizárta.

A bírósági döntés ellen felülvizsgálati kérelemmel éltünk, a Kúria 2019. július 02-án kelt, Kfv.III.37.722/2019/2. számú végzésében a felülvizsgálati kérelmünk befogadását megtagadta.

A jelen alkotmányjogi panasszal támadott bírói döntésekkel kapcsolatban alkotmánybíróági eljárást korábban nem kezdeményeztünk, továbbá perújítási kérelmet nem nyújtottunk be és egyéb jogorvoslati eljárás sincs ügyünkben folyamatban.

A fentiek által a jogorvoslati lehetőségeket kimerítettük, a felülvizsgálati eljárásban a Kúria által hozott végzéssel szemben nincs helye jogorvoslatnak.

c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

A Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 44.K.28.021/2018/23. számú ítéletét 2019. május 06-án vettük át postai úton, így a 60 napos indítványtételi határidő 2019. július 05 napján jár le. Fentiekre tekintettel indítványunk határidőn belüli.

d) Az indítványozó érintettségének bemutatása

Akként nyilatkozunk, hogy egyrészt a panasszal érintett ügyben, az I-II. fokú közigazgatási eljárások során mint ügyfelek voltunk érintettek, másrészt a panasszal támadott, a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 44.K.28.021/2018/23. számú ítélete, valamint a Kúria Kfv.III.37.722/2019/2. számú végzése tárgyában folyamatban volt bírósági eljárásokban pedig felperesi minőségben voltunk érintettek.

Fentiekre tekintettel jelen alkotmányjogi panaszunkat illetően az érintettségünk megalapozott.

e.1) Annak bemutatása, hogy a bíróság a döntésében vagy az eljárásában a támadott jogszabályi rendelkezéseket alkalmazta, és hogy ez a bírói döntést érdemben befolyásolta vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés (Abtv. 26.§ (1) bekezdése szerint).

1. A bíróság a döntésében vagy az eljárásában a támadott jogszabályi rendelkezéseket alkalmazta, ez a bírói döntést érdemben befolyásolta:

A 44.K.28.021/2018/23. számú bírói ítélet az ítélet 9. oldalán a fellebbezés lehetőségét az alábbi jogszabályi hivatkozással zárta ki:

„Az ítélet ellen a Kp. 99.§ (1) bekezdés alapján nincs helye fellebbezésnek.”

A Kúria Kfv.III.37.722/2019/2. számú végzésének 2. oldalán a felülvizsgálati kérelmünk befogadását az alábbi jogszabályi hivatkozással tagadta meg:

„A Kúria megvizsgálta a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 118. § (1) bekezdésében foglalt befogadási okok alapján, és megállapította, hogy jelen ügyben a befogadás feltételei nem álltak fenn.”

A Kp. 99.§ (1) bekezdése által rendes jogorvoslati lehetőség, fórum hiányában a Kúria rendkívüli jogorvoslati eljárása, a felülvizsgálati kérelem az egyetlen elvi jogorvoslati lehetőség az elsőfokú bírói döntést illetően.

Hangsúlyosan csak elvi, rendkívüli lehetőség, hiszen a közigazgatási perekben a Kp. 118.§ (1) bekezdése főszabályként írja elő a kérelmek befogadását illetően a Kúria befogadhatósági szűrőszempontok szerinti előzetes vizsgálatát.

A befogadást jelentősen korlátozó szűrők miatti Kúriai visszautasítás esélye a „rendkívüli” jellegének megfelelően markánsan „túlsúlyos”, továbbá céljában, bírálati szempontjaiban sem tekinthető a Kúria rendkívüli jogorvoslati eljárása a rendes jogorvoslati eljárás alternatívájának.

Alapvető minőségi különbség van egy jogorvoslattal nem, vagy csak minimális eséllyel támadható döntés, és egy rendes, széles körű jogorvoslati lehetőséget biztosító, fellebbezhető döntés között. Utóbbi körülmény a döntés hozót is hangsúlyosan arra inspirálja, ösztönzi, hogy alaposabb, körültekintőbb elemzést végezzen az érdemi bírálat során, hiszen az elérhetőbb jogorvoslati körülmények növelik a döntés feletti kontrollt, a döntés hibáival való kritikus szembesítés esélyét. A fenti körülmény a bírói döntésre nyilvánvalóan érdemben és számunkra hátrányosan hatott.

Esetünkben a fenti jogszabályi környezet, valamint a Kúria befogadást megtagadó végzése által sem rendes, sem rendkívüli jogorvoslattal nem élhattunk, nem valósulhatott meg számunkra a közigazgatási bírói ítélet szakmai kontrollja, továbbá ezáltal sérült a tisztességes eljáráshoz való jogunk is.

2. A felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés:

A Kp. 99.§ (1) bekezdése által a korábbi háromfokú jogorvoslati rendszer kétfokúvá vált, melynek következtében a bírói döntéssel szemben - fellebbezési fórum, Közigazgatási Felsőbíróság - hiányában rendes jogorvoslattal a jogkereső állampolgár nem élhet, a „rendes jogorvoslati szervezetrendszerben” a bírói döntéssel szemben *egyetlen fellebbviteli fokozat sem* maradt, megszűnt a közigazgatási bírói ítélet szakmai kontrolljának eljárás jogi és anyagi jogi biztosítéka. A Kp. 118.§ (1) bekezdése szerinti szempontok kötelező alkalmazásával a bírói ítéletek döntő hányadánál a jogorvoslatihoz való állampolgári jog – mint esetünkben is - még a rendkívüli jogorvoslati lehetőség keretében sem érvényesíthető.

Míg korábban, a Ket-ben a bírósági jogorvoslat rendkívüli jogorvoslatként szerepelt, az Ákr. 113.§ (1) bekezdés a) pontjában már a bírósági jogorvoslat - a „közigazgatási per” - mint rendes jogorvoslati eszköz jelenik meg.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése, valamint a későbbiekben idézett több AB határozat értelmében a rendes jogorvoslati rendszerben, az érdemi bírói döntés elleni minimálisan biztosítandó egy jogorvoslati fokozat alkotmányos követelménye levezethető.

A fenti jogszabályi környezet nyilvánvalóan sérti az állampolgár jogorvoslatihoz, valamint a tisztességes eljáráshoz való Alaptörvényben deklarált jogait.

Az imént utalt 2017. évi I. törvény 99.§ (1), 118.§ (1) bekezdés alaptörvény-ellenessége az Abtv. 26.§ (1) bekezdés alapján, továbbá az Abtv. 29.§-ra tekintettel mind a „bírói döntést érdemben befolyásolta”, mind az „alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés” követelményre kiterjed.

Kérjük a T. Alkotmánybíróságot, hogy a 2017. évi I. törvény 99.§ (1), 118.§ (1) bekezdés alaptörvény-ellenességét az Abtv. 26.§ (1) bekezdés alapján megállapítani, valamint az Abtv. 41. § (1) bekezdés alapján megsemmisíteni szíveskedjék.

e.2) Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés (Abtv. 27.§ szerint).

1. A felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés:

A 2015-ben hatályos jogszabályok bizonyos építési tevékenységek esetén (pl.: épület homlokzatához illesztett előtető) kizárták, hogy az állampolgár építésügyi hatósághoz forduljon építési engedély beszerzése céljából. A jogkövető szándékú állampolgár ahhoz, hogy jogszerű keretek között, a jogtisztelő állampolgár *természetes igényével* legalizált módon, hatósági kontroll és garancia mellett végezhesen ilyen típusú építési tevékenységet (312/2012. (XI.8.) Korm. rendelet 1. sz. melléklete), kizárólag a polgármesteri hivatalhoz fordulhatott, kizárólag a polgármesternek volt/van hatásköre az építési tevékenységet megelőzően településképi bejelentési eljárás lefolytatásával a tervezett építési tevékenységet ellenőrizni, tudomásul venni – azaz legalizálni -, avagy megtiltani.

Az állampolgárok döntő hányada természetes módon nem ismeri az építési és különböző eljárási jogszabályokat, nincs birtokában ilyen típusú szakmai-jogi ismereteknek, nem is elvárható, számukra fel nem róható, nem véletlen, hogy nem is az állampolgár ezen jogszabályok címzettje. Éppen ezért a jóhiszemű, jogkövető szándékú állampolgár nem tehet mást, minthogy a megfelelő hatósághoz fordul ügyével, így természetes elvárás, kötelezettség a jog szerinti eljárásban egyedülként illetékes önkormányzati hatóságok felé, az eljárási ténykedésük és annak kapcsán

hozott érdemi döntésük jogi hitelessége, garanciája, különös tekintettel, arra a konkrét körülményre, hogy más hatósághoz fordulni az állampolgárnak – az építési tevékenység jellegéből adódóan - jogi lehetősége sincs.

Az állampolgár felelőssége abban áll, hogy megkeresse az ügyében illetékes hatóságot, majd betartsa azokat a normákat, amelyeket az eljáró hatóság érdemi döntésében megfogalmaz számára. Amikor az elvárható magatartás követelményét megtartva (2013. évi V. tv.): Első Könyv bevezető rendelkezések 1:4.§.), az állampolgár a jog szerinti egyetlen, arra illetékes hatósághoz fordul azzal a nyilvánvaló szándékkal, hogy építési tevékenységét jogszerű keretek között, utólag megkérdőjelezhetetlen módon végezhesse, továbbá mindenben betartva a jog szerint illetékes hatóság által előírt normákat végzi tevékenységét, nem kerülhet olyan helyzetbe, hogy a különböző hatóságok egymásnak ellentmondó döntései, jogellenes, vagy jogilag nem megfelelően szabályozott tevékenysége folytán meghurcolják, méltatlanul pellengérré állítsák, önbecsülésében megalázzák, - jogkövető, jóhiszemű magatartását el nem ismerve - mint embert tárgyként kezeljék, tárggyá silányítsák.

Ez súlyosan sérti az erkölcsileg tisztességes, jogkövető szándékú állampolgár méltóságát, minden alapjog gyökerét, az Alaptörvény II. cikkét: „Az emberi méltóság sérthetetlen”.

Sérti továbbá az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdésében foglaltakat: „Az EMBER sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogait tiszteletben kell tartani. Védelmük az állam elsőrendű kötelezettsége.”.

Konkrét esetünkben nem valamilyen speciális, garantáltan csak velünk előforduló körülmény miatt valósulhatott meg az emberi méltóság sérelme azzal, hogy jogkövető magatartásunk ellenére, az egyik hatóság (önkormányzati hatóság) által jóváhagyott tervek szerint megépített építményünket egy másik hatóság (építésfelügyeleti hatóság) le akarja bontatni, hanem a településképi bejelentési eljárás, és az építésfelügyeleti hatósági eljárás általános szabályozási rendszere, a jogalkalmazói-jogköri ellentmondások eredményezik, így mások is kerülhetnek hasonló helyzetbe, a felvetett alkotmányjogi kérdés széles körű társadalmi rétegeket érinthet, jelentősége túlmutat a konkrét ügyön, társadalmi jelentőségű is.

Kérjük a T. Alkotmánybíróságot, hogy az imént utalt alapjogsérelmeket az Abtv. 27.§-a alapján, továbbá az Abtv. 29.§-ra tekintettel az „alapvető alkotmányjogi és társadalmi jelentőségű kérdés” követelményre kiterjedően is megvizsgálja, elbírálni szíveskedjék.

2. Az alapjogsérelmek a bírói döntést érdemben befolyásolták:

Az 1. pontban kifejtett általános alkotmányjogi jelentőségű alapjogsérelmek (Alaptörvény II. cikk, Alaptörvény I. cikk (1) bekezdés) természetesen a 44.K.28.021/2018/23. számú bírói döntést is érdemben befolyásolták, hiszen a felelősség kérdésének megfelelő tisztázása, illetve az „elvárhatóság és felróhatóság” jegyében jogkövető, jóhiszemű és erkölcsös magatartásunk, méltóságunk tiszteletben tartása *nem elmarasztalásunkat, hanem a jogsértő döntés megsemmisítését és eljárás alóli felmentésünket eredményezte volna.*

Fentiekén túl az alábbi, további, a bírói döntést érdemben befolyásoló alapjogsérelmeket jelöljük meg:

- a) A közigazgatási határozatok, valamint a bírói döntés sértik az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésében foglaltakat, a tulajdonhoz való jogunkat, ugyanis mellőzték a tulajdon esetében kötelezően elvégzendő szükségesség-arányosság tesztjét. Azzal, hogy az elérni kívánt céllal, azaz a beépítettség csökkentésével aránytalan, azon szükségtelenül túlterjeszkedő kötelezést kívánnak érvényesíteni – nevezetesen a tartóoszlopok, azaz a teljes szerkezet visszabontását – kizártak mindennemű szabályossá tételi lehetőséget.

Utalunk arra, hogy a 312/2012. (XI.8). Kormányrendelet 67. § (3b) bekezdése egyértelmű sorrendiséget ír elő – a közigazgatási hatóság bontásra csak akkor kötelezhet, ha a szabályossá tétel nem lehetséges -, azonban az elsőfokú hatóság nemcsak nem vizsgálta a szabályossá tétel lehetőségét, de azzal, hogy eljárást megindító értesítőjét és bontásra kötelező határozatát egy időben küldte meg, súlyos eljárás jogi hibát vétett, önkényesen, a szükségesség-arányosság vizsgálata nélkül döntötte el ingatlanunk sorsát, bennünket tárgyként kezelve, mellőzve, emberi méltóságunkat sértő módon korlátozta tulajdonhoz való jogunkat.

Mindezt a bíróság nem észlelte, ekörben érdemi tényfeltárás nélkül azonosult a jogsértő hatósági állásponttal.

Továbbá, a bírói ítélet nem vette figyelembe, hogy átgondolatlan, felületes és szakszerűtlen a bontási kötelezés abban a tekintetben is, hogy végrehajtása az építési és használatbavételi engedéllyel megépített lakóházunk eredeti épületrészeit, tetőszerkezetét is érintené, megváltoztatná.

Ez szintén az érdemi tényfeltárás követelményének, valamint a tulajdonhoz való jogunk indokolatlan, önkényes és súlyos megsértése.

Fentiekkel a bírói döntés megsértette az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése szerint az alapjogok korlátozhatóságának elvét, valamint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglaltakat, a tisztességes eljáráshoz való jog alapelveit is.

Ezen jogsértések érdemben befolyásolták a bírói döntést, hiszen elismerésük esetén nem az előtető bontását, hanem a tartó- és vázszerkezet megtartása mellett, pusztán a lefedettség megfelelő visszabontásával – az eredeti építési engedély szerint megépített építmény állapot tiszteletben tartása mellett – *a szabályossá tételt, vagy* – miután az ügyben ellenérdekelt fél nincs és az előtető teljes területében szabályos, építési helyen belül található, azaz egyéb alkotmányos jog sérelme nem vetődhet fel illetve a szükségesség tesztje alapján, a szükségesség hiánya miatt a tulajdonunkban való korlátozásunk nem indokolható - *a közigazgatási döntést meg kellett volna semmisíteni és az eljárás alóli teljes felmentésünket kellett volna elrendelni.*

Kérjük a T. Alkotmánybíróságot, hogy az imént utalt alapjogsérelmeket az Abtv. 27.§-a alapján, továbbá az Abtv. 29.§-ra tekintettel a „bírói döntést érdemben befolyásolta” követelménynek megfelelő szempont szerint megvizsgálja, elbírálni szíveskedjék.

- b) A bírói döntés az elsőfokú hatóság építésügyi osztály vezetőjének kizárását kérő kérelmünk tárgyában *iratellenes, tárgyi tévedéssel terhes megállapítást* fogalmazott meg, így ekörben jogsérelmünk nem nyert elismerést. Miután a kizárási kérelmünk - dokumentált, hivatalosan is megállapított -, az elsőfokú hatóság építésügyi osztálya által korábbi, kárunkra elkövetett eljárás jogi és anyagi jogi jogsértéseken alapult, alaposan valószínűsíthető volt az építésügyi osztály vezetőjének személyes elfogultsága, motiváltsága ellenünk, így objektív eljárási magatartás részéről megalapozottan nem volt feltételezhető. Az objektivitás hiánya pedig az eljárási cselekmények és a döntések vonatkozásában érdemi befolyással bíró tényező.

Ekörben a bírói döntés megsértette az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglaltakat, a tisztességes eljáráshoz való jog alapelveit.

Az elsőfokú hatóság kizárásának kérdése érdemben befolyásolta a bírói döntést, hiszen a jogsértés felismerése esetén *a közigazgatási döntést meg kellett volna semmisíteni és új elsőfokú hatóság (vagy új első és másodfokú hatóság) kijelölése mellett, új közigazgatási eljárás lefolytatását kellett volna elrendelni.*

Kérjük a T. Alkotmánybíróságot, hogy az imént utalt alapjogsérelmeket az Abtv. 27.§-a alapján, továbbá az Abtv. 29.§-ra tekintettel a „bírói döntést érdemben befolyásolta” követelménynek megfelelő szempont szerint megvizsgálja, elbírálni szíveskedjék.

2) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

1. Alaptörvény I. cikk (1): „AZ EMBER sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogait tiszteletben kell tartani. Védelmük az állam elsőrendű kötelezettsége.”.
2. Alaptörvény I. cikk (3): „Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg. Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.”.
3. Alaptörvény II. cikk: „Az emberi méltóság sérthetetlen. Minden embernek joga van az élethez és az emberi méltósághoz, a magzat életét a fogantatástól kezdve védelem illeti meg.”
4. Alaptörvény XIII. cikk (1): „Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.”

5. Alaptörvény XXVIII. cikk (1): „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”
6. Alaptörvény XXVIII. cikk (7): „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.”

b.1) A megsemmisíteni kért jogszabály, jogszabályi rendelkezés alaptörvény-ellenességének indokolása (Abtv. 26.§ (1) bekezdése szerint)

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésének (kapcsolódóan az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének) megsértése:

Az 5/1992. (I.30.) AB határozat kimondja:

„Vagyis a jogorvoslathoz való jog, mint alkotmányos alapjog immanens tartalma az érdemi határozatok tekintetében a más szervhez vagy... ugyanazon szervezeten belüli magasabb fórumhoz fordulás lehetősége.”

A 23/1998. (VI.9) AB határozat kimondja:

„Minden jogorvoslat lényegi, immanens eleme a „jogorvoslás” lehetősége, vagyis a jogorvoslat fogalmilag és szubsztanciálisan tartalmazza a jogsérelem orvosolhatóságát.”

A 22/1995. (III.31.) AB határozat kimondja:

„A jogorvoslati fórumnak döntési helyzetben kell lennie. A formális és a jogi szabályozás miatt eleve kilátástalan jogorvoslat nem kielégítő.

Elégséges az egyfokú jogorvoslat. „Az Alkotmány a törvényi szabályozásra bízta annak meghatározását, hogy hány fokú jogorvoslati rendszer érvényesülhet”.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése, valamint a fent utalt AB határozatok értelmében a rendes jogorvoslati rendszerben, az érdemi bírói döntés elleni minimálisan biztosítandó egy jogorvoslati fokozat alkotmányos követelménye értelemszerűen adódik.

Míg korábban, a Ket-ben a bírósági jogorvoslat rendkívüli jogorvoslatként szerepelt, az Ákr. 113.§ (1) bekezdés a) pontjában már a bírósági jogorvoslat - a „közigazgatási per” - mint rendes jogorvoslati eszköz jelenik meg, azaz a közigazgatásban is érvényesülnie kell az Alaptörvényi „minimumnak”, az érdemi bírói döntéssel szembeni rendes és „valódi” jogorvoslati lehetőség minimumának.

A Kp. 99.§ (1) szerint: „Ha törvény lehetővé teszi, az elsőfokú ítélet ellen jogszabálysértésre hivatkozással fellebbezéssel élhet a fél, az érdekelt, valamint a rendelkezés rá vonatkozó része ellen az, akire az ítélet rendelkezést tartalmaz.”

A Kp. 99.§ (1) bekezdése által a korábbi háromfokú jogorvoslati rendszer kétfokúvá vált, melynek következtében a bírói döntéssel szemben - fellebbezési fórum, Közigazgatási Felsőbíróság - hiányában rendes jogorvoslattal a jogkereső állampolgár nem élhet, a „rendes jogorvoslati szervezetrendszerben” a bírói döntéssel szemben *egyetlen fellebbezési fokozat sem* maradt, megszűnt a közigazgatási bírói ítélet szakmai kontrolljának eljárás jogi és anyagi jogi biztosítója.

Mindössze a Kúria *rendkívüli* jogorvoslati eljárása, a felülvizsgálati kérelem az egyetlen elvi jogorvoslati lehetőség az elsőfokú bírói döntést illetően.

Hangsúlyosan csak elvi, rendkívüli lehetőség, hiszen a közigazgatási perekben a Kp. 118.§ (1) bekezdése főszabályként írja elő a kérelmek befogadását illetően a Kúria befogadhatósági szűrőszempontok szerinti előzetes vizsgálatát:

„A Kúria a felülvizsgálati kérelmet akkor fogadja be, ha az ügy érdemére kiható jogszabálysértés vizsgálata

a) a joggyakorlat egységének vagy továbbfejlesztésének biztosítása,

b) a felvetett jogkérdés különleges súlya, illetve társadalmi jelentősége,

c) az Európai Unió Bírósága előzetes döntéshozatali eljárásának szükségessége vagy

d) a Kúria közzétett ítélezési gyakorlatától eltérő ítéleti rendelkezés miatt indokolt.”

A befogadást jelentősen korlátozó szűrők miatti Kúriai visszautasítás esetén – amely ellen jogorvoslati lehetőség szintén nincs - az állampolgár abba a helyzetbe kerül, hogy egy jogsértő elsőfokú közigazgatási ítélet ellen sem rendes, sem rendkívüli jogorvoslati lehetőséggel nem élhet.

Utalunk továbbá arra is, hogy a Kúria rendkívüli felülvizsgálati eljárása – éppen a rendkívüli jellegéből adódó célja okán - és egy rendes fellebbezési eljárás más-más eljárási keretrendszerben és vizsgálati szempontrendszerben, nem azonos spektrumban bírálja el a vitatott döntést, így a két bírósági fokozat egymásnak semmiképp sem alternatívái, ez a körülmény önmagában is korlátozza a jogkereső állampolgár jogorvoslat érvényesítési lehetőségeit.

Az is nyilvánvaló, hogy éppen a közigazgatási hatósági döntések jogszerűségének, szakmaiságának magasabb szintű kontrollja, a visszaélésektől mentes, objektív jogalkalmazói tevékenység hatékonyabb biztosítása volt a jogalkotó szándéka, amikor a „közigazgatási pert” a rendes jogorvoslat valódi eszközeként definiálta.

Ez a cél azonban csak akkor érhető el, csak akkor felel meg az Alaptörvényben is megfogalmazott elvárásoknak (tisztességes eljárásához való jog, a jogorvoslathoz való jog), ha az érdemi bírósági döntésekhez a közigazgatásban is elérhető, „rendes” jogorvoslati lehetőség társul, csakúgy, mint egyéb bírósági szakágakban.

A két utalt jogszabályi előírás olyan mértékű korlátját jelenti a közigazgatási eljárásokban a jogorvoslathoz való alapjog érvényesítésének, mely adott esetben – mint esetünkben is – teljesen ellehetetleníti, kizárja azt.

Ugyanakkor, miután a jogorvoslathoz való jog érvényesülése szorosan visszahat a hatósági és bírósági eljárások végkimenetelére, a jogérvényesítés, a jogérvényesülés minőségére, nem kétséges, hogy a jogorvoslathoz való jog sérelme a tisztességes eljáráshoz való alkotmányos jog sérelmét is eredményezi.

Fentiek miatt mind a Kp. 99.§ (1) bekezdése, mind a Kp. 118.§ (1) bekezdése sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében megfogalmazott jogorvoslathoz való jogot, valamint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében megfogalmazott „tisztességes eljáráshoz való jogot”.

Kérjük a T. Alkotmánybíróságot, hogy a 2017. évi I. törvény 99.§ (1), 118.§ (1) bekezdés alaptörvényellenességét az Abtv. 26.§ (1) bekezdés alapján megállapítani, valamint az Abtv. 41. § (1) bekezdés alapján megsemmisíteni szíveskedjék.

b.2) A megsemmisíteni kért bírói döntés alaptörvény-ellenességének indokolása (Abtv. 27.§ szerint)

1. Az Alaptörvény II. cikkének (kapcsolódóan az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdésének) megsértése:

A 44.K.28.021/2018/23. számú bírói ítélet azzal, hogy helyben hagyta a közigazgatási hatóságok döntését, egyértelműen állást foglalt amellett, hogy az OTÉK. „Fogalom meghatározások 114. (Telek beépített területe)” számítási előírásai alapján kifogásolható helyzet miatt a felelősség minket terhel, hiszen jogkövetkezményt csak irányunkban állapított meg.

A bíróság azonban sem magatartásunknak azon mozzanatait nem nevesítette, amelyek véleménye szerint megalapozták volna elmarasztalásunkat, sem az ügyünkben eljáró önkormányzati hatóság által nekünk, állampolgároknak címzett azon normákat nem jelölte meg (Polgármester 3804-2/2015. számú releváns érdemi határozata), amelyek által esetleges mulasztásunk megállapítható lett volna, felelősségünk tekintetében saját meggyőződését bizonyította volna.

Egyértelműen felismerhetők az ítéletben azok a fordulatok, amelyeket a közigazgatási hatóságok határozataikban és a védiratukban is alkalmaztak, a bírósági ítélet önálló gondolatot, érvet nem tartalmaz, a hatóságok érvrendszerének keretein belül marad az alábbiak szerint:

- a) A polgármester településképi határozata nem építési engedély.
- b) Építész tervezővel jártak el, tudniuk kellett, hogy a lakóházzal kimerítették a beépítettséget.

A közigazgatási határozatok és a bírósági ítélet jellemző mulasztása, hogy az imént utalt állításait – melyekre a döntéseiket alapították – csak megfogalmazták és önkényesen ránk terhelték, de nem vizsgálták meg azok érvényességét a konkrét magatartási viszonyok összefüggésében.

Az „a)” pont szerinti „építési engedély” kérdésében fontos kiemelni, hogy a jogszabályok minket, jogkövető szándékú állampolgárokat „kényszerűen”, választási lehetőség nélkül, a tervezett építési tevékenység elbírálásában jog szerint egyedüli jogkörrel rendelkező önkormányzati hatósághoz rendelték, az építési tevékenység jellegéből adódóan nem kellett, *nem is volt jogi lehetőség ún. építésügyi hatósági engedély beszerzésére.* (312/2012. (XI.8.) Korm. rendelet 17.§ (1/a) bekezdése, valamint az 1. sz. melléklet 5. pontja).

Ebből adódóan az önkormányzati hatóság a településképi bejelentési eljárás elindításával felelős irányítójává vált a folyamatnak, hiszen számunkra, építésjogi ismeretekkel természetes módon nem

rendelkező állampolgárok számára minden normát a polgármester 3804-2/2015. számú releváns érdemi határozata írt elő.

Megjegyezzük, hogy ekörben az is alapvető megállapítás kell legyen, hogy a polgármester érdemi határozatára is vonatkozik a Jat. 2.§ (1) bekezdésében megfogalmazott normavilágosság elve.

Magatartásunkban tehát kizárólag a polgármester 3804-2/2015. számú releváns érdemi határozatában, a normavilágosság elve alapján értelmezhető, számunkra megfogalmazott normák szerint lehetünk megítélhetők, azok maradéktalan betartásában állhat felelősségünk.

Egyértelmű ezért, hogy a közigazgatási hatóságoknak, valamint a bíróságnak nem azt a kérdést kellett volna feltenniük, hogy a polgármester 3804-2/2015. számú releváns érdemi határozata építésügyi hatósági engedély, avagy sem, hanem azt, hogy magatartásunkban megfeleltünk-e az abban nekünk címzett normáknak, avagy sem?

Ekörben utalunk a polgármester 3804-2/2015. számú releváns érdemi határozatának egyértelmű megállapításaira és normáira, továbbá a polgármester 3804-4/2015. számú, az elkészült építményt szemlélő iratára, továbbá az elsőfokú hatóság 2018. április 04-én kelt, PE-07/EP/00113-14/2018. számú helyszíni szemle jegyzőkönyvére, melyek igazolják, hogy *mindenben betartottuk a polgármester jogerős érdemi határozatának normáit*, semmiben nem tértünk el a jóváhagyott tervektől, úgy jártunk el, ahogyan az elvárható.

Nyilvánvaló, hogy mind a közigazgatási határozatok, mind a bírósági ítélet teljesen figyelmen kívül hagyták ekörben az emberi tényezőket, *méltóságunkat, sértő módon kiüresítették, tárgyasították szerepünket, személyünket.*

A másodfokú közigazgatási határozat és a bírósági ítélet közös érvrendszerének második, fenti „b)” pontban jelölt alapérve - mi szerint építész tervezővel jártunk el, ezért tudnunk kellett, hogy a lakóházzal gyakorlatilag kimerítettük a beépítettséget -, szintén egy irreleváns, „súlytalan” megállapítás, ismét egy téves megközelítés.

A közigazgatási hatóságoknak, valamint a bíróságnak ekörben ugyanis nem az iménti kérdést kellett volna feltenniük, hanem azt, hogy tudhatja-e egy építésjogban nyilvánvalóan járatlan állampolgár, hogy milyen építmények, milyen mértékben számítanak bele a beépítettségbe, elvárható-e tőle az OTEK. „Fogalom meghatározások 114. (Telek beépített területe)” jogszabály ismerete, összességében tudatában lehettünk-e annak, hogy az előtető építmény növelni fogja a beépítettséget?

Már kereseti kérelmünk 1-2. oldalán hangsúlyoztuk, hogy természetes építésjogi ismereteink hiánya miatt, nem voltunk, nem is lehettünk tudatában annak, hogy az előtető növelni fogja a beépítettséget – jogkövető szándékkal, nem véletlenül fordultunk az önkormányzati hatósághoz - *ez az ismerethiány azonban nem is lehetett befolyással a jogszerűsége, nem is lehetett okozója a kialakult építmény állapotnak*, hiszen az önkormányzati hatóság, mint arra egyedüli jogosult hatóság bírálta el kérésünket, hatósági tekintélyében, nyilvánvaló szakjogi felkészültségében, *jogkörében lehetősége volt akár az építés megtiltása mellett dönteni is.*

Álláspontunk szerint ekörben csak akkor terhelhetne bennünket felelősség, ha nem fordultunk volna ügyünkkel a hatáskörrel rendelkező önkormányzati hatósághoz, azaz önkényesen elutasítva a jogkövető magatartás lehetőségét felvállaltuk volna annak eljárás jogi és építés jogi jogkövetkezményeit, vagy eltértünk volna az önkormányzati hatóság által előírt normáktól és jóváhagyott tervektől.

Nyilvánvaló, hogy mind a közigazgatási határozatok, mind a bírósági ítélet teljesen figyelmen kívül hagyták ekörben is az emberi tényezőket, *méltóságunkat, sértő módon kiüresítették, tárgyasították szerepünket, személyünket.*

Továbbá a bíróság elmulasztotta megvizsgálni azt a kérdést, hogy a hatósági érdemi döntések nemcsak jogviszonyt bírálnak el, ezáltal az ügyfelek számára jogot, vagy kötelezettséget keletkeztetnek, hanem egyúttal kötelezettséget keletkeztetnek a hatóság felé is, azt a kötelezettséget, hogy *a hatóság a döntéseiről felelősséggel tartozik.*

Ez a felelősség elsősorban azzal az erkölcsi, morális kötelezettséggel jár, hogy a hatósági döntések következményeit *nem lehet áthárítani az állampolgárokra, akik a döntésekre nyilvánvalóan szakjogi érdemi befolyással nem is bírhattak.*

Éppen ezért ésszerűtlen, abszurd és rosszhiszemű a közigazgatási határozatok és a bírósági ítélet ekörben tett kijelentésének azon kicsengése, mi szerint ismerve, tudva a várható jogsértésről fordultunk volna ügyünkkel az önkormányzati hatósághoz.

A közigazgatási határozatok és a bírósági ítélet láthatóan önkényesen törekedtek arra, hogy az önkormányzati döntés felelősségét ránk, állampolgárookra hárítsák, homályos feltételezések szintjén igyekeztek aláásni jóhiszemű, erkölcsös szándékainkat.

Nem kétséges, hogy mind a közigazgatási és mind a bírósági jogalkalmazói szinteken egyaránt megvalósult az a személyiséget lebontó ún. „objektformel” gyakorlat, amely kizárólag a szakirányú jogszabályok nyelvtani szövegértelmezését abszolutizálva, mérlegelés nélkül egyenlőséget tesz a jogsértően jogszabályokat elkerülő, és a jóhiszeműen normákat megtartó állampolgári magatartás felelősségi szintjei között.

Konkrét ügyünk vonatkozásában a közigazgatási határozatok, valamint a bírói döntés súlyosan megsértették az Alaptörvény II. cikkét, mert kizárták az elvárhatóság-felróhatóság vizsgálatát, az erkölcsös tisztességes szándékunkat, jóhiszemű, jogkövető magatartásunkat, emberi méltóságunkat kiüresítve, személyiségünkben tárgyakként kezeltek.

Mindez sérti továbbá az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdésében foglaltakat is: „Az *EMBER* sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogait tiszteletben kell tartani. Védelmük az állam elsőrendű kötelezettsége.”.

Az idézett „Védelmük” fordulat alapján nem megkerülhető annak megítélése, hogy az állam a védelmi kötelezettségének ekörben eleget tett-e, a jogszabályi környezet ellentmondásaiból, hiányosságaiból fakad-e az ügyünkben is megjelenő alaptörvény-ellenesség, illetve éppen ezért általános társadalmi jelentőségű alkotmányjogi kérdésről van-e szó?

Ekörben utalunk az Alkotmánybíróság ABH 1992, 36/1992. (VI. 10.) határozatában foglaltakra: „Az államnak kötelessége az alanyi alapjogok védelme mellett az egyes szervek működését úgy kiépitni és fenntartani, hogy azok az alapjogokat – az alanyi igényektől függetlenül is – biztosítsák”.

Álláspontunk szerint a településképi bejelentési eljárás (önkormányzati hatósági eljárás) és az építésfelügyeleti hatósági eljárás kölcsönhatásában megjelenő, az emberi méltóságot sértő jogkövetkezmény veszélye jelentős és általános.

A 2015-ös jogi környezetben, saját ügyünkben konkrétan megtapasztaltuk a Pest Megyei Kormányhivatal Gödöllői Járási Hivatal Építésügyi Osztály által a fentieket, annak alátámasztására, hogy nem egyedi esetről van szó, mellékeljük és utalunk a Pest Megyei Kormányhivatal Váci Járási Hivatal Építésügyi Osztály 2019. január 02-án kelt, ekörben küldött tájékoztató levelére:

„Az önkormányzat és a járási hivatal két külön szerv, így az önkormányzat településképi döntéseinek tekintetében nincs felügyeleti jogkörünk. Sajnos mi is találkozunk olyan településképi véleménnyel, amelyet úgy adtak ki, hogy a tervezett építmény nem felelt meg a HÉSZ-nek. Ilyenkor az az indok, hogy ők „csak településképi szempontokat” vizsgáltak. Így nekünk építésfelügyeleti hatáskörben akkor is intézkedni kell, ha előtte a polgármester nem talált kifogást.

Vagyis jogilag nem védi az építettőt a településképi hozzájárulás.

Ugyanakkor az engedély és bejelentés nélkül építhető építményekre jogszabályi felhatalmazás hiányában nem tudunk „engedélyt” adni...”.

Fentiekből egyértelműen megállapítható, hogy az állampolgár, a jogszabályi környezet korlátai (nincs lehetősége „építésügyi hatósági engedély” kérésére) és az átlag állampolgárra természetes okból jellemző, neki fel nem róható építésjogi ismerethiány miatt, bármilyen jogkövető szándéka, igyekezete ellenére, betartva minden számára közölt és megérthető normát, önhibáján kívül kerülhet olyan jogsértő helyzetbe, amely pellengérré állítással, megvádolással, szankcionálással, önbecsülésének méltóságának megsértésével jár.

Álláspontunk szerint olyan norma nem kérhető számon, amelyet az állampolgárral az ügyében jog szerint kijelölt, eljáró hatóság nem közölt, és amelyről önhibáján kívül nem tudhatott.

Sem a közigazgatási határozatok, sem a bírósági ítélet által hivatkozott OTÉK., Étv., 312/2012(XI.8) Korm. rendelet, 314/2012(XI.8). Korm. rendelet, 343/2006. (XII.23.) Korm. rendelet nem hatalmazhatják fel a jogalkalmazókat arra, hogy tevékenységük eredményeként jóhiszemű, jogkövető szándékú, elvárható magatartást tanúsító, az illetékes hatóság jóváhagyását megszerezve és a közölt normákat betartó, vétlen állampolgárokat méltóságukban megsértsenek, tulajdonukban szükségtelen és aránytalan kárt okozzanak (a szükségesség-arányosság követelményének megsértésére, a tulajdonhoz való jogunk kapcsán, a 2. pontban térünk ki részletesen).

Egyrészt ezeknek a jogszabályoknak nem az állampolgár, hanem a hatóságok a címzettjei, így azok ismerete és ezáltal a döntésükből adódó felelősség az eljáró hatóságoktól kérhető számon, másrészt az állampolgár felelőssége csak abban állhat, hogy a számára jog szerint elérhető, hatáskörrel rendelkező hatósághoz forduljon, megszerezze annak jóváhagyását és betartsa az ügyében eljáró hatóság által számára megfogalmazott normákat.

Amennyiben mindezek ellenére alapjogsérelem éri, akkor az állam nem jól látta el „védelmi” kötelezettségét és az ebből adódó felelősséget neki kell viselnie.

A fentiek megalapozzák, bizonyítják azt az állítást, hogy az állam ekörben nem tett eleget az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdésében foglalt „Védelem” kötelezettségének, az általunk felvetett, Alaptörvény II. cikke szerinti alapjogsérelem egyrészt érdemben befolyásolta a bírói döntést, másrészt alapvető alkotmányjogi és társadalmi jelentőségű kérdés is.

Természetesen nincs arra eszközünk, lehetőségünk, hogy ennél tágabb spektrumban, esetleg országos szinten bizonyosságot szerezzünk a jelenség gyakoriságáról, illetve egyszerű állampolgárok lévén bizonyára megfelelő mélységű jogi ismeretünk sincsenek ahhoz, hogy biztonsággal megállapítsuk a 2015-ös és a mai jogi környezet valamennyi részletét, kölcsönhatását. Álláspontunk szerint az ügyünk kapcsán tapasztalt és feltárt részletek, indokolásunk azonban ekörben is kellően megalapozzák indítványunkat.

Fentiek miatt kérjük a T. Alkotmánybíróságot, hogy az ügyünk kapcsán az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdésének - az alapjogok védelme az állam elsőrendű kötelezettsége -, az Alaptörvény II. cikkének - az emberi méltósághoz való jog - sérelmének vizsgálatát az Abtv. 27.§-a alapján, továbbá az Abtv. 29.§-ra tekintettel mind a „bírói döntés érdemi befolyásolására”, mind a kérdés „alapvető alkotmányjogi és társadalmi jelentőségére” kiterjedő szempontok szerint elvégezni, az alapjogsérelemet megállapítani szíveskedjék.

2. Az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésének (kapcsolódóan az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésének, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének) megsértése:

Ehelyütt utalunk az Alkotmánybíróság 3150/2013. (VII. 24.) AB határozatára:

„Az Alkotmánybíróság szerint a tulajdonjog valamely elemének korlátozása csak akkor jár magának a tulajdonjognak, mint alaptörvényi jognak a korlátozásával és ezáltal csak akkor alaptörvény-ellenes, ha az nem elkerülhetetlen, kényszerítő ok nélkül történik, továbbá ha a korlátozás súlya a korlátozással elérni kívánt célhoz képest aránytalan.”

Utalunk továbbá az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésére:

„Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg. Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.”

A tulajdonhoz való jog esetleges korlátozása nem nélkülözheti az ún. „szükségességi/arányossági” tesztet.

Fontos hangsúlyozni, hogy túl azon, hogy – a „b.2)” fejezetünk 1. pontjában részletezett megállapítások szerint - felelősségünk a kialakult állapot vonatkozásában álláspontunk szerint nem merülhet fel - a megépített elötető által ugyan az ingatlan minimális mértékben (0,8%) meghaladja az előírt beépítettséget, azonban lévén, hogy az elötető teljes terjedelmében szabályos, építési helyen belül van, továbbá éppen ezért ellenérdekelt, jogsérelemet megfogalmazó ügyfél ügyünkben nincs, nem is lehet, sem „más alapvető jog érvényesülése”, sem „valamely alkotmányos érték védelme” nem indokolja az építmény lebontását, tulajdonunk korlátozását.

Ekörben álláspontunk szerint mindössze az OTÉK. „Fogalom meghatározások 114. (Telek beépített területe)” jelenik meg, mint formai indok, azonban - figyelemmel a „b.2)” fejezetünk 1. pontjára is - alapjogi szükségesség nem állapítható meg, és mindez megfelel az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésében foglalt, „A tulajdon társadalmi felelősséggel jár” fordulathoz is.

Továbbá a 312/2012. (XI.8). Kormányrendelet 67. § (3b) bekezdése az alábbiak szerint rendelkezik:

„Amennyiben az építésfelügyeleti hatóság megállapítja, hogy a fennmaradás feltételei nem állnak fenn, kötelezi az építtetőt, vagy ha az építtető személye nem ismert, a tulajdonost a szabálytalan építési tevékenységgel megépített építmény, építményrész szabályossá tételéhez szükséges munkálatok elvégzésére, vagy annak bontására, ha az átalakítással sem tehető szabályossá.”

Az arányosság elvéhez igazodva az idézett jogszabály maga is fontossági sorrendet fogalmaz meg, nevezetesen, hogy először a szabályossá tétel lehetőségét kell megfontolni, és csak akkor rendelhető el bontás, ha az építmény átalakítással sem tehető szabályossá.

Ekörben fontos hangsúlyozni azt, hogy a jogszabályban megjelenő sorrendiség nem a hatóságok által választható opció, hanem kategorikusan betartandó kötelezettség.

A jogszabály szövegezéséből az is egyértelműen megállapítható, hogy a szabályossá tétel lehetőségének tisztázása szintén az eljáró közigazgatási hatóság feladata, kötelezettsége.

Esetünkben azonban nyoma sincs a közigazgatási hatóságok azon törekvésének, hogy megfeleljenek a szabályossá tétellel kapcsolatos, fent hivatkozott jogszabályi kötelezettségüknek.

Elsőfokú hatóság súlyosan megsértve az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében megfogalmazott „tiszteletes” ügyintézés elvét, ugyanazon a napon küldte meg számunkra építésrendészeti eljárást megindító határozatát és a bontási kötelezést előíró határozatát.

Ez érdemi jelentőségű körülmény, a szabályossá tétel törvényes jogával esélyünk sem volt élni, ezt a jogunkat az elsőfokú hatóság önkényesen és jogellenesen megvonta tőlünk tisztességtelen eljárási magatartásával.

Mindemellett megsértette az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében megfogalmazott „indokolási” kötelezettséget is, hiszen semmilyen indokát nem adta ezen jogsértő és önkényes intézkedésének.

Hangsúlyozzuk, hogy a 312/2012. (XI.8). Kormányrendelet 67. § (3b) bekezdése által megfogalmazott elsődleges cél egyértelműen a szabályos állapot elérése.

A közigazgatási hatóságoknak nem volt mérlegelési joga ekörben, egyértelmű jogszabályi kötelezettség a szabályossá tétel lehetőségének felelős vizsgálata, meg kellett volna állapítaniuk, hogy a jogszabályi cél az előtető lefedettségének egyszerű, megfelelő visszabontásával is elérhető, szükségtelen és aránytalanul túlzó a teljes szerkezet és a tartóoszlopok elbontásának előírása.

A totális lebontás összehasonlíthatatlanul nagyobb terheket jelent számunkra, mint a lefedettség megfelelő megszüntetése, a jogalkalmazók ezzel az önkényes és jogsértő magatartásukkal óriási károkat okoznak számunkra.

A jogszabály egyértelműen kifejezi azt a jogalkotói célt és követelményt, mi szerint a szabályossá tétel jogának biztosítása az eljárás bármely szakában – harmonizálva az alaptörvény 28. cikkben megfogalmazott „erkölcsös”, a „józan észnek megfelelő” és „gazdaságos” célokkal - mindig egy elsőbbséget élvező, valós alternatíva kell, hogy legyen az ingatlan tulajdonosa számára.

A 44.K.28.021/2018/23. számú bírósági ítélet a közigazgatási hatóságok ténykedését, döntését az imént utalt szabályossá tétel és a szükségesség-arányosság tesztje körében nem vizsgálta, érdemi elbírálás nélkül osztotta a közigazgatási hatóságok alábbi, irreális álláspontját (ítélet 8. oldal):

„...tekintettel arra, hogy a felperesek nem éltek ezen szabályossá tételi lehetőséggel, az alperesi hatóságnak a szerkezet elbontását kellett elrendelnie.”

A bírói döntés ekörben mind a szükségesség, mind az arányosság tekintetében súlyosan jogsértő, sérti az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tulajdonhoz való jogunkat, sérti az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésében foglalt, az alapvető jogok korlátozhatóságára vonatkozó előírásokat, továbbá érdemi elbírálást, indokolást mulasztó magatartásával megsértette az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének a tisztességes eljárásra vonatkozó előírását (erre később e pontban részletesen is utalunk).

Fentiekén túl, a magántulajdonhoz fűződő jogunkat a bontási kötelezés súlyosan sérti azzal is, hogy a kötelezés végrehajtása bizonyítottan kiterjedne a lakóházunk 2014-ben építésügyi hatósági engedély alapján épített, valamint használatbavételi engedéllyel rendelkező eredeti épület részeire, tetőszerkezetére is.

Ennek oka az, hogy a bontási kötelezés – teljesen figyelmen kívül hagyva a lakóház eredetileg épített állapotát -, az elérendő tetőkinyúlást egységesen, kitétel nélkül, a lakóház homlokzatától mérhető 1,5 m értékben határozta meg, ugyanakkor, miután az épület nyomvonala az egyik érintett szakaszon, az épület rovására mintegy 1 m-es mélységben beugrik, ezért ezen a szakaszon már az eredeti tetővonal 1,8 m-es kinyúlással rendelkezett, így a bontási kötelezés értelmében ezt az építésügyi hatósági engedéllyel megépített részt is el kellene bontanunk.

A bírói döntés érdemben nem bírálta el ezt a magántulajdonunkat sértő, jelentős, az ítélet kimenetelét vitathatatlanul érdemben befolyásoló jogsértést, mindössze egy iratellenes, érthetetlen és zavaros utalást tett (bíróági ítélet 8. oldal):

„A felperesek a per során hivatkoztak arra, hogy a határozatban foglalt kötelezés a külön építési engedéllyel rendelkező családi házuknak a tetőszerkezetét is érinti, ellenben keresetükben ennek ellenkezőjét emelték ki.”

Ekörben a bírói döntés szintén elmulasztotta elvégezni a szükségesség-arányosság tesztjét – holott ez a magántulajdon esetében elengedhetetlen -, súlyosan megsértette az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésében foglalt *tulajdonhoz való jogunkat*, valamint az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésében foglalt, az *alapvető jogok korlátozhatóságára* vonatkozó előírásokat, továbbá érdemi elbírálást, indokolást mulasztó magatartásával megsértette az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének a tisztességes eljárásra vonatkozó előírását.

A bírói döntés érdemi elbírálást, indokolást mulasztó, tisztességes eljárást sértő volta álláspontunk szerint nem kétséges.

Ezzel kapcsolatban hivatkozunk az Alkotmánybíróság 7/2013. (III.1) AB határozat, Indokolás [27] pontra:

„Az Alkotmánybíróság mindezekből arra következtetésre jutott, hogy annak alkotmányos igénye, hogy a közigazgatási határozatok bírói ellenőrzése során a perbe vitt jogok és kötelezettségek érdemi elbírálást nyerjenek nemcsak a szabályozási környezettel, hanem az egyedi bírói döntésekkel szemben is érvényesíthető.”,

valamint, az Indokolás [34] pontra:

„Ehhez képest az Alkotmánybíróság által vizsgált, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indoklási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia.”.

Ekörben utalunk arra is, hogy a fenti lényeges, vitathatatlanul a bírói döntést érdemben befolyásoló kérdések annak ellenére nem kerültek a bíróság által érdemi elbírálásra, hogy azok érdemi jelentőségére dokumentumokkal, tényekkel beadványainkban részletesen rámutattunk.

Amennyiben ezt nem tettük volna, a közigazgatási hatóságoknak és a bíróságnak akkor is feladata, kötelessége lett volna, - „...az alanyi igényektől függetlenül is...”, - alapjogaink védelmében a tényállást érdemben feltárni, döntésükben az alapjogaink indokolatlan sérelmét megakadályozni.

Miután a fenti, magántulajdonunkat közvetlenül érintő kérdések jelentőségüknél fogva vitathatatlanul a bírói döntést érdemben befolyásoló lényegi kérdések, azok bíróság általi érdemi elbírálásának, a bírósági döntés érdemi indokolásának elmulasztása megvalósítja az Alaptörvény XXVIII. cikkben megfogalmazott, tisztességes eljáráshoz való jogunk sérelmét is („fair trial”).

Továbbá, ehelyütt említjük az Alkotmánybíróság ABH 1992, 11/1992. (III. 5.) határozatára is: *„A jogbiztonság - többek között - megköveteli a megszerzett jogok védelmét, a teljességbe ment, vagy egyébként véglegesen lezárt jogviszonyok érintetlenül hagyását, illetve a múltban keletkezett, tartós jogviszonyok megváltoztathatóságának alkotmányos szabályokkal való korlátozását.”*

Hangsúlyozzuk, hogy ekörben a jogbiztonságra nem mint abszolút mércére és értékre hivatkozunk, hanem a magántulajdonunkhoz való alkotmányos jogunk sérelmével összefüggésben, annak értelmében, hogy ezáltal is alátámasszuk a tulajdonunk korlátozhatóságának szigorú törvényes kereteit, a szükségesség-arányosság megkerülhetetlen mérlegelését, a bírósági döntés ezen súlyos mulasztását.

Fentiek alapján kérjük a T. Alkotmánybíróságot, hogy az ügyünk kapcsán az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésének - a tulajdonhoz való jog-, az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésének - az alapjogok korlátozhatósága alapjog -, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének - a tisztességes eljáráshoz való jog - sérelmének vizsgálatát az Abtv. 27.§-a alapján, továbbá az Abtv. 29.§-ra tekintettel a „bírói döntés érdemi befolyásolása” szempont szerint elvégezni, az alapjogsérelmet megállapítani szíveskedjék.

3. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének megsértése:

A 2. pontban feltártakon túl, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének jogsérelme valósult meg az elsőfokú hatóság építésügyi osztály vezetőjének kizárását kérő kérelmünk tárgyában is.

A 44.K.28.021/2018/23. számú bírói döntés ekörben iratellenes, tárgyi tévedéssel terhes, a valósággal ellentétes kijelentést és megállapítást tett.

Dokumentumokkal bizonyított, hogy a 2018. március 14-én kelt, a Pest Megyei Kormányhivatal Gödöllői Járási Hivatala Építésügyi Osztály Vezetőjének kizárását kérő, a Járási Hivatalvezetőnek címzett levelünkre a mai napig nem kaptunk választ, kérelmünk nem került elbírálásra.

Továbbá az elsőfokú közigazgatási határozat fellebbezési eljárásában, a másodfokú közigazgatási hatóság sem tért ki az elsőfokú hatóság ezen eljárási jogot sértő mulasztására, a bírósági ítélet pedig - mint utaltunk rá iratellenesen - összekeverte az elsőfokú hatóság kizárásának tárgykörével.

Ez az igen fontos, mind a közigazgatási határozatokat, mind a bírósági ítéletet érdemben befolyásoló eljárás jogi jogsértés következetesen kikerült minden jogalkalmazói értékelési horizontról.

Anélkül, hogy terjedelmes iratanyag részletek idézésébe merülnénk, utalunk ekörben a másodfokú közigazgatási hatóság 2018. március 09-én kelt, az *elsőfokú közigazgatási hatóság* kizárása körében - azaz *nem az építésügyi osztály vezető* kizárása körében - hozott, PE/EH/00219-5/2018. számú végzésének 3. oldalára:

„Az osztályvezetővel kapcsolatos kizárási ok kérdésében nem Hivatalom, hanem a járási hivatalvezető dönt az Ákr. 24. § (2) bekezdése értelmében.”

A bírósági ítélet tehát iratellenesen, tévesen hivatkozott a PE/EH/00219-5/2018. számú végzésre, a 2018. március 14-én kelt, a Pest Megyei Kormányhivatal Gödöllői Járási Hivatala Építésügyi Osztály Vezetőjének kizárását kérő beadványunk megválaszolását illetően, illetve alaposan valószínűsíthető, hogy „nem tudatosult” a bíróságban, ezen másik kérelmünk léte annak ellenére, hogy kereseti kérelmünk 7. oldalán nemcsak részletesen kitértünk mindkét kizárási kérelmünkre, hanem mellékeljük is azokat keresetünkhöz.

A Pest Megyei Kormányhivatal Gödöllői Járási Hivatala Építésügyi Osztály Vezetőjének kizárása azért bír mind a közigazgatási határozatok, mind a bírói döntés tárgyában érdemi jelentőséggel, mert az építésügyi osztály vezetőjének, mint a hatósági eljárásban felelős döntéshozó személynek az objektivitása, elfogulatlansága elengedhetetlen a tisztességes eljárás jogszabályi követelményéhez.

Kizárási kérelmünket több, korábbi, az elsőfokú hatóság, illetve az elsőfokú hatóság építésügyi osztály vezetőjének irányító és döntéshozó ténykedése által kárunkra elkövetett - *hivatalosan, bírósági ítélet által is dokumentált, bizonyított* - eljárás jogi és anyagi jogi jogsértésekre alapoztuk.

Ekörben hivatkozunk a 43.K.27.753/2018. számú peres ügy iratanyagában fellelhető, 43.K.27.753/2018/13. számú ítéletre, valamint a PE/EF/00113-3/2017. számú másodfokú végzésre.

Mindezen tények alapján megalapozottan volt valószínűsíthető az építésügyi osztály vezetőjének személyes elfogultsága, részrehajló, rosszhiszemű motiváltsága ellenünk, így ügyünkben objektív, tárgyilagos eljárási magatartás részéről nem volt feltételezhető.

Azzal, hogy a járási hivatalvezető nem vizsgálta ki, nem bírálta el a kizárási kérelmünket, az elsőfokú hatóság döntésének objektivitása, jogszerűsége alapvetően kérdőjeleződik meg.

Ebben a kérdésben az Ákr. 22.§-a kategorikusan fogalmaz: *„Az ügy elintézésében nem vehet részt az a személy, akitől nem várható el az ügy tárgyilagos megítélése.”*

Értelemszerűen nincs lehetőség a kizárási eljárás megindítását illetően vezetői mérlegelésre, a járási hivatalvezető ilyen kérdésben nem hallgathat, az elsőfokú hatóság építésügyi osztály vezetőjének kizárására irányuló kérelmünk elbírálásának elmulasztása egyrészt jogszabálysértő, másrészt az ügy érdemében ható megengedhetetlen körülmény (Ákr. 24.§ (2)).

Ismét hangsúlyozzuk továbbá, hogy személyes felelősségünket mind az építésrendészeti eljárásban érintett I-II. fokú hatóságok, mind a bírói döntés csak deklarálták a kialakult építmény állapotra hivatkozással, azonban azt nem bizonyították, nem tárták fel az ügy releváns részleteit, az ügyben érintett valamennyi „szereplő” magatartásának, felelősségének érdemi vizsgálata nélkül mondtak erkölcsi ítéletet felettünk. Nem jelölték meg, hogy véleményük szerint milyen konkrét kifogásolható magatartást tanúsítottunk, illetve, hogy álláspontjuk szerint az előtető jóváhagyott tervek szerinti megépítése helyett mi lett volna a helyes, jogkövető magatartás a polgármester jogerős engedélyének birtokában.

A felelősség bizonyításának kötelezettsége és az „ártatlanság vélelme” - mint a tisztességes eljárás követelményei - az Alkotmánybíróság álláspontja szerint nem korlátozódik a büntető eljárásokra, egyéb jogterületekre is kiterjed.

Ennek kapcsán utalunk az Alkotmánybíróság 19/2009. (II.25.) AB határozatára {1.2.}:

„Az alkotmánybíróság már korábban sem csupán a büntetőeljárásban irányadó alkotmányos elvnek tekintette az ártatlanság vélelmét; azt több esetben – egymáshoz képest is – eltérő jogterületeket érintően, kiterjesztően értelmezte.”

„Az ártatlanság vélelme a felelősség kérdésében hozandó döntés folyamán túl elsősorban azt a jogsérelmet hivatott megakadályozni amelyet – törvénynek megfelelően lefolytatott eljárás során – megállapított felelősség hiányában alkalmazott és utóbb reparáció nélkül maradt joghátrányok okozhatnak.”

Visszaulva a 2. fejezetünkben, a „fair trial” kapcsán hivatkozott Alkotmánybírósági határozatokra és megállapításokra, ekörben a bírói döntés iratellenes, tárgyában téves megállapításával, továbbá a felelősség tisztázását és érdemi elbírálást mulasztó magatartásával megsértette az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglaltakat, a tisztességes eljáráshoz való jog alapelvét.

Fentiek alapján kérjük a T. Alkotmánybíróságot, hogy az ügyünk kapcsán az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének - a tisztességes eljáráshoz való jog - sérelmének vizsgálatát az Abtv. 27.§-a alapján, továbbá az Abtv. 29.§-ra tekintettel a „bírói döntés érdemi befolyásolása” szempont szerint elvégezni, az alapjogsérelmet megállapítani szíveskedjék.

4. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésének (kapcsolódóan az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének) megsértése:

A 44.K.28.021/2018/23. számú bírói döntés kizárta a rendes jogorvoslat, a fellebbezés lehetőségét, így a „rendes jogorvoslati szervezetrendszerben” a bírói döntéssel szemben *egyetlen fellebbviteli fokozat sem* maradt a számunkra.

Esetünkben a „b.1)” pontban részletezett jogszabályi környezet, a 44.K.28.021/2018/23. számú jogorvoslatot kizáró bírói döntés, valamint a Kúria Kfv.III.37.722/2019/2. számú befogadást megtagadó végzése által sem rendes, sem rendkívüli jogorvoslattal nem élhettünk, nem valósulhatott meg számunkra a közigazgatási bírói ítélet szakmai kontrollja.

Saját ügyünkben konkretizálódott mindaz, melyet a „b.1)” pontban részletesen kifejtettünk, nevezetesen, hogy hangsúlyosan bizonytalanná vált, valójában ellehetetlenült a közigazgatási bírói döntések elleni jogorvoslat lehetősége.

A jogorvoslat lehetősége egyben az igazságos bíraskodás, a jogérvényesítés és jogérvényesülés, *a tisztességes eljárás alapvető sarokpontja* is.

A tisztességes eljáráshoz való jog nem fokozataiban mérhető állampolgári jog.

Nincs kicsit tisztességtelen és nagyon tisztességtelen eljárás, csak vagy tisztességes, vagy tisztességtelen.

Ezért túl azon, hogy a bírói döntés elleni rendes jogorvoslati lehetőség hiánya, valamint a Kúria előtti jogorvoslati igényérvényesítés rendkívüli bizonytalansága - illetve esetünkben a befogadás megtagadása -, önmagában sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében megfogalmazott, a bírói döntéssel szembeni jogorvoslathoz való alapjogunkat, megsértette az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében megfogalmazott tisztességes eljáráshoz való jogunkat is.

Megjegyezzük ekörben, hogy a Kúria Kfv.III.37.722/2019/2. számú befogadást megtagadó végzése álláspontunk szerint több ponton téves:

1. Álláspontunk szerint a Kúria közzétett ítélkezési gyakorlata nem azonosulhat a bíró indokolási kötelezettségének elmulasztásával, az ügy érdemében ható bizonyítékok bíróság általi figyelmen kívül hagyásával, az iratellenes bírói érveléssel, az ügy részleteit és az érintettek felelősségi viszonyait fel nem táró bírói magatartással, az állampolgári alapjogok érvényesülésének mérlegelési hiányával.

Idézzük ekörben a Kúria tájékoztatóját az alapelvi rendelkezések jelentőségéről (Kfv.IV.35.038/2014. sz.):

„A Kúria ... ítéletében megállapította, hogy a közigazgatási eljárás törvényi szabályai között az alapelvi rendelkezések perben is érvényesíthető jogokat és kötelezettségeket keletkeztetnek. Az alapelvi rendelkezésekből következő kiszámítható működés, a törvényes működés mellett, azzal egyenértékű kötelezettség a közigazgatási szerv számára.”

Mindez álláspontunk szerint megalapozta a kérelmünk Kp. 118.§ (1) bekezdés d) pont szerinti befogadását.

2. A Kúria nyilvánvalóan tanulmányozta döntése előtt a bírói ítéletet, végzésében erre utalást is tesz. A bírói ítélet tartalmazza az ügy lényegi mozzanatait, a felek álláspontjának alapvető részleteit. Mindebből álláspontunk szerint a Kúria számára ki kellett volna derülnie, hogy az ügy alapkérdése valójában az, hogy amikor az *elvárható magatartás* követelményét megtartva az állampolgár a jog szerinti egyetlen, arra illetékes hatósághoz fordul *azzal a nyilvánvaló szándékkal, hogy építési tevékenységét jogszerű keretek között, utólag megkérdőjelezhetetlen módon végezhesse, továbbá maradéktalanul betartva a jog szerint illetékes hatóság által előírt normákat végzi tevékenységét*, nem kerülhet olyan helyzetbe, hogy a különböző hatóságok egymásnak ellentmondó döntései, jogellenes, vagy jogilag nem megfelelően szabályozott tevékenysége folytán meghurcolják, méltatlanul pellengérre állítsák, a tevékenységet jóváhagyó hatóság mulasztásának következményeit rá hárítsák.
- Továbbá azáltal, hogy egy *általános építési tevékenység* kapcsán kialakult, az *önkormányzati hatóság* (településképi bejelentési eljárás) és az *építéshatóság* (építésrendészet eljárás) döntéseinek metszéspontjában álló, jogkövető szándékú és magatartású állampolgár legfontosabb magántulajdonát, az ingatlanát érintő jogvitáról van szó, belátható, hogy a kérdés jelentősége túl mutat a konkrét ügyön, széles társadalmi rétegeket érint, különös tekintettel az elmúlt években tapasztalható markánsan megnövekedett ingatlan építési volumenre, valamint az építési jogszabályok változásának gyakoriságára.
- Mindez álláspontunk szerint megalapozta a kérelmünk Kp. 118.§ (1) bekezdés b) pont szerinti befogadását, továbbá az ügyben megnyilvánuló hatósági eljárásjogi kérdések alapos szakmai mérlegelést, egységes iránymutatást igényelnek.
3. A Kúria nem vette figyelembe, hogy a bírósági ügyszak egyfokú volt, a bírói ítélet kizárta a fellebbezés lehetőségét, így a bírói ítélet szakmai kontrollja kizárólag a Kúria felülvizsgálati eljárásával lett volna lehetséges.

A Kúria a kérelmünket megtagadó magatartásával „hozzájárult” a jogorvoslathoz való alapjogunk ellehetetlenítéséhez, továbbá ezáltal álláspontunk szerint megsértette a tisztességes bírói eljáráshoz való jogunkat is.

Fentiek alapján kérjük a T. Alkotmánybíróságot, hogy az ügyünk kapcsán az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésének - a jogorvoslathoz való jog - sérelmének vizsgálatát, valamint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének - a tisztességes eljáráshoz való jog - sérelmének vizsgálatát az Abtv. 27.§-a alapján, továbbá az Abtv. 29.§-ra tekintettel a „bírói döntés érdemi befolyásolása” szempont szerint elvégezni, az alapjogsérelmet megállapítani szíveskedjék.

3) **Egyéb nyilatkozatok és mellékletek**

- a) Nyilatkozat arról, hogy az indítványozó kezdeményezte-e a bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését
- Akként nyilatkozunk, hogy mind a 44.K.28.021/2018/23. számú bírói ítélet tárgyában, a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság előtt folyt eljárásban, mind a Kúria felülvizsgálati eljárási kérelmünkben kezdeményeztük azonnali jogvédelem keretében a kifogásolt döntés végrehajtásának felfüggesztését.

Kérjük a T. Alkotmánybíróságot, hogy az Abtv. 61. § (1) bekezdés a), b) pontjai, valamint az Alkotmánybíróság Ügyrendjének 48. §. (1) bekezdése alapján hívja fel a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságot, hogy a 44.K.28.021/2018/23. számú döntés végrehajtását függeszse fel.

A végrehajtás felfüggesztésének indokolásaként előadjuk, hogy a közigazgatási határozatokban foglalt, és a 44.K.28.021/2018/23. számú bírósági ítélet által helyben hagyott bontási kötelezés végrehajtása olyan károkat okozna tulajdonunkban, amelyek később, a bontás okán nem orvosolhatók, és az eredeti állapot helyreállítására nincs lehetőség, csak aránytalan és fölös, több millió forintos anyagi ráfordítással. Továbbá a végrehajtás felfüggesztésével más jogalanyok joga vagy jogos érdeke nem sérül.

Ekként, esetünkben a bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztése a Kp. 50.§ (2) bekezdés a) pontja és 52.§-a alapján indokolt, a felfüggesztés elmaradása lényegesen súlyosabb hátrányt okozna, mint amilyennel a felfüggesztés járna.

- b) Ügyvédi meghatalmazás eredeti példánya, vagy jogtanácsosi igazolvány másolata, ha az indítványozó jogi képviselővel jár el.
Jogi képviselő nélkül járunk el.
- c) Nyilatkozat az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról
Kérjük a T. Alkotmánybíróságot, hogy személyes adatainkat ne hozza nyilvánosságra.

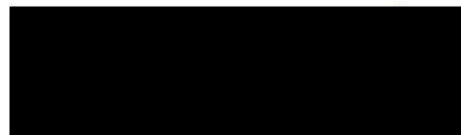
Kérjük a T. Alkotmánybíróságot, hogy a 44.K.28.021/2018. számú bírósági eljárásban keletkezett, illetve annak részét képező iratokat, valamint a Kúria Kfv.III.37.722/2019/2. számú végzése kapcsán keletkezett iratokat szíveskedjék a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságtól beszerezni.

2019. augusztus 05.

Tisztelettel,

indítványozó

indítványozó

Mellékelt irat másolatok (15 db.):

1. Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 44.K.28.021/2018/23. számú ítélete.
2. A Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság Közigazgatási Szakágán 2018. július 26-án előterjesztett bírósági jogorvoslati kérelmünk.
3. [Redacted] Város Polgármesterének a településképi bejelentési eljárás során építést jóváhagyó, 3804-2/2015. számú érdemi határozata.
4. Településképi bejelentési eljárás lefolytatásához benyújtott és a [Redacted] Polgármesteri Hivatal által engedélyezett műszaki tervdokumentáció előlap.
5. [Redacted] Város Polgármesterének a településképi bejelentési eljárást lezáró, 3804-4/2015. számú helyszíni szemle levele.
6. Elsőfokú közigazgatási hatóság PE-07/EP/00113-18/2018. számú, kötelezést előíró határozata.
7. A lakóházunk építési engedéllyel épített építményrészének megsértése tárgyában, 2018. december 07-én benyújtott kiegészítő beadványunk.
8. Indítványunkban utalt korábbi hatósági jogsértéseket bizonyító 43.K.27.753/2018/13. számú ítélet részlete.
9. Indítványunkban utalt korábbi hatósági jogsértéseket bizonyító PE/EF/00113-3/2017. számú másodfokú közigazgatási végzés részlete.
10. Az „Elsőfokú hatóság” kizárását elutasító, 2018. március 09-én kelt, PE/EH/00219-5/2018. számú másodfokú közigazgatási végzés.
11. Az „Elsőfokú hatóság Építésügyi Osztály Vezetőjének” kizárását kérő, a Járási Hivatalvezetőnek címzett, 2018. március 14-én kelt kérelmünk.
12. Elsőfokú közigazgatási hatóság PE-07/EP/00113-14/2018. számú helyszíni szemle jegyzőkönyve.
13. Pest Megyei Kormányhivatal Váci Járási Hivatal Építésügyi Osztály 2019. január 2-án kelt, eljárási gyakorlatáról tájékoztató elektronikus levele.
14. Elsőfokú közigazgatási hatóság PE-07/EP/00113-17/2018. számú, építésrendészeti eljárás megindításáról tájékoztató levele (pótoltt irat).
15. A Kúria 2019. július 02-án kelt, Kfv.III.37.722/2019/2. számú felülvizsgálati kérelmünk befogadását megtagadó végzése.